

Lovec

glasilo Lovske zveze Slovenije

April 1
1973

MALI OGLASI

Mreže za ograje izdelujem iz nerjavečega materiala. Zaščitno barvanje ni potrebno. Višina mreže in velikost okenc po želji kupca. Obstojne tudi v obmorskih in industrijskih razmerah. — Ing. Lojze Kocmur, Podgorje 29, 63230 Šentjur pri Celju.

Prodajam lovski karabin 7×64 z montiranim daljnogledom Zeiss 4×36, po ugodni ceni. — Ing. Alojz Mikolič, Sp. Poljčane 32, 62319 Poljčane, telefon: 81-075.

Prodajam 17 mesecev starega lov. terierja, odličnih staršev. Ivan Zvab, Triglavska c. 31, 64264 Boh. Bistrica.

Prodajam menjalni cevi za češko bokarico 7×57 R — 16, z montiranim daljnogledom Kahles 6×. Jenčič Vipavska 16, 61000 Ljubljana.

Ugodno prodajam trocevko Sauer-Sohn, kal. 16–16 in 8 mm, z daljnogledom. Ogled vsak dan od 14. ure dalje. Cvetko Abramovič, Majaronova 20/4 (Savsko naselje), 61000 Ljubljana.

Kupim kdl. istrijanko in lov. terierko z odlično ali prav dobro telesno oceno in s preizkušnjo naravnih zasnov, do starosti 3 let. Za psiči lahko tudi zamenjam brak-jazbečarja, 4 leta, telesna ocena dobro. — Ančka Udovič, Unec 115, 61381 Rakek.

Prodajam nevezane letnike Lovca od 1929 do 1941 ter od 1947 do 1955. Karolina Rok, Žerovnica 33, 61384 Grahovo pri Cerknici.

Ugodno prodajam polrisanico 16 — 6,5×58, z daljnogledom in municijo ali brez. Cena po dogovoru. Janez Uršič, Kp. Kanomlja 2, 65281 Sp. Idrija.

Kupim rabljene pasti za lisice in kune. Ivan Fale, Dol 38, 63342 Gornji grad.

Prodajam 3 leta staro brak-jazbečarko dobrih prednikov. — Milan Javernik, Čadram 11, 62317 Oplotnica.

Prodajam skoraj novo boroveljsko brezpetelinko kal. 16–16 in lovski karabin 7×57, z montiranim daljnogledom. — Vladimir Raztresen, Lučine 32, 64224 Gorenja vas.

Prodajam dobro ohranjeno lovsko mavzerico, kal. 7,9. Cena 800 din. — Franc Maver, Rožna 11, 64264 Boh. Bistrica.

Nov delovni čas v pisarni Kinološke zveze Slovenije, Župančičeva 9/II, Ljubljana, je vsak delavnik, razen sobote, od 7. do 14. ure, v sredo pa tudi od 15. do 18. ure.

Kinološka zveza Slovenije

Natečaj za najboljšo lovsko povest ali roman

Pogoji:

Delo mora pretežno obravnavati motive iz lovstva (lov in gojitev divjadi, odnos do divjega živalstva in narave sploh, lovsko življenje ipd.).

Obsegati mora 5 do 10 avtorskih pol (80 do 180 tipkanih strani po 33 vrst).

Delo mora biti dostavljeno uredniškemu odboru LOVCA do 31. januarja 1974.

1. nagrada 5000 din in plaketa revije LOVEC

2. nagrada 3000 din in plaketa revije LOVEC

Delo bo ocenil uredniški odbor.

Nagrajeno delo bo objavljeno v LOVCU

in tudi honorirano po splošnih merilih.

UREDNIŠKI ODBOR REVije
LOVEC

ZLATOROGOVA

KNJIŽNICA

Izšla je 4. knjiga Zlatorogove knjižnice

Marianne Mertens

Lovčeva žena

Naročnikom Zlatorogove knjižnice je bila že razposlana, nenaročniki jo pa lahko dobijo v pisarni Lovske zveze Slovenije, Ljubljana, Župančičeva 9 ali v Lovski zadrugi, Ljubljana, Gosposvetska 12.

Cena knjigi za naročnike 25 din, za nenaročnike 50 din.

Lovske družine,

ustanavljate v svojih vrstah

enote varstva narave,

Gorsko stražo!

Navodila so v Lovcu št. 3/1970, stran 69
in v Slovenskem lovskem priročniku, stran 511.

Znake in izkaznice naročajte neposredno pri LZS!

Lovec

glasilo Lovske zveze Slovenije

LVI. letnik

št. 1

april–mali traven 1973

Foto Milan Kemperl:
Petelinovo klepanje je
ustavilo lovčev korak.
Po pooblastilu občnega
zborna Lovske zveze Slo-
venije je upravni odbor
LZS sprejel pomembne
sklepe o zaščiti divjega
petelina, obvezne za
lovske organizacije vseh
oblik v Sloveniji. Glej
na strani 9!
Prvi izmed teh sklepov:
Odstrel divjega peteli-
na na rastiščih pod
1000 m nadmorske viši-
ne ni dovoljen pred
20. aprilom; odstrel na
rastiščih nad 1000 m nadmorske višine pa ne pred 1. majem.

Vsebina

Rado Pehaček	Aktualna vprašanja pri razvoju slovenskega lovstva	2
	Odločba o odškodninskem ceniku za povračilo škode na divjadi	4
Francè Cvenkel	Več važnih zadev za vse slovensko lovstvo	7
Francè Avčin	Še enkrat: petelinu kroglo!	10
Drago Predan	Zakaj ob ljubezni?	10
F. S.	Proti prekrškom v lovskih družinah	12
Nikola Stanišić	Lov na kune v loviščih Črne gore	14
Tone Svetina	Lovčeva hči – XIII.	16
Po lovskem svetu:	Poni, pomočnik v lovišču – J. Mejač	19
Lovski optrnik:	Poziv na akcijo – I. Cvek	20
	Naše misli ob 400 letnici kmečkih uporov – F. Logar	21
Mladi pišejo		22
Lovska organizacija:	Oglejmo si obe plati – J. Šmidhofer	23
	Tečaj za lovske čuvaje – B. K.	25
Jubilanti	Ljuban Zadnik – šestdesetletnik	26
V spomin		27
Lovska kinologija		29
Šaljive		32

Aktualna vprašanja pri razvoju slovenskega lovstva

Rado Pehaček

Po sklepu izvršnega odbora LZS objavljamo zaradi aktualnosti skoraj v celoti poročilo prejšnjega predsednika LZS, ki ga je imel na občnem zboru Lovske zveze Slovenije v Kopru, 20. 1. 1973.

V referatu nanizane misli naj bodo hkrati napotek vsem lovcem in lovskim organizacijam vseh oblik za delo v naslednjem lov. letu 1973/74.

Uredništvo

Usklajevati naš razvoj z razvojem samoupravnega socializma

Ves dosednji razvoj našega lovstva vedno ostreje dokazuje, da vseh njegovih problemov ne moremo gledati, še manj pa reševati izolirano, temveč samo v sklopu razvoja celotne družbene dejavnosti. Še več, da so vsi ukrepi, ki niso v skladu z nadaljnjim razvojem našega družbenega sistema, vnaprej obsojeni na propast in neuspeh. Le skozi tako prizmo gledana vsa naša dejavnost daje realno perspektivo za nadaljnji razvoj, za zmago naprednejših pogledov na lovstvo, za novo kvaliteto lovstva v našem družbenem sistemu, kjer mora samoupravni kolektiv lovcev postati prvenstveno družbeno koristen organ.

Uspehi

Nedvomno je na prvem mestu naša dolgoletna ostra borba, da je divjad družbena lastnina posebnega pomena, s katero lovski kolektiv upravlja, ni njen lastnik, temveč upravljavec. Lovec postane lastnik uplenjene divjadi šele s plačilom po njeni tržni ceni, kar ne more biti simbolično skrito v članarini. Zato smo ločili članstvo v lovski družini, kar je privatna zadeva posameznega občana, od družbene dejavnosti kolektivnega upravljanja z loviščem. Tako ločeno zbi-

ranje sredstev iz lovišča, vezano na zakonsko določilo, da se lahko uporabljajo neposredno ali posredno samo za upravljanje lovišča oz. za napredek lovstva, je rezultat, da danes slovenski lovski kolektiv brez lovskogospodarskih organizacij zbere letno preko dveh milijard starih dinarjev bruto dohodka, kar je solidna materialna osnova.

Nenehna skrb vseh naših občnih zborov za dvig strokovnosti članstva se odraža v stalnem izboljševanju našega strokovnega lista Lovca, v strokovnih predavanjih in filmih, organizaciji strokovnega sekretariata za strokovno pomoč terenu, izboljševanje kvalitete lovskih izpitov, vsakoletnih tečajev za lovske čuvaje, organiziranju dopisne šole za lovske tehnike, ustanovitvi Zlatorogove knjižnice, propagandni dejavnosti, sodelovanju na simpozijih, razstavah, angažiranju biotehniške fakultete, gozdarskega inštituta itd.

Skupščina v Radencih je opredelila mesto, ki ga mora imeti lovstvo v socialistični družbi z vključitvijo v Socialistično zvezo (SZDL), v splošni ljudski odpor, skupnost za varstvo človekovega okolja. Vse te akcije so izrednega pomena za obstoj lovstva in nujno potrebni element za ureditev odnosov med samoupravnim lovskim kolektivom in sistemom našega samoupravnega socializma, ki se morajo leta 1973 urediti z zakonom o varstvu, gojitvi in lovu divjadi ter upravljanju z lovišči. Vsi ti elementi skupaj z našimi rezultati nam šele omogočajo, da tvorno sodelujemo v pripravi novega zakona, ki naj bi odražal najbolj napredna spoznanja in prakso lovske organizacije.

Odpiranje naše organizacije mlademu, novemu članstvu, vključevanje širše javnosti in predstavnikov družbenopolitičnih organizacij v naše proslave – obletnice ustanovitve, odpiranje lovskih koč, razvijanje praporov, krajevne in

področne lovske razstave ter lovski muzej, prvi lovski tabor v Prekmurju in vrh vseh naših prireditev Slovenska lovska razstava v Mariboru – nas v javnosti dvigajo na dokaj vidno raven družbeno koristne organizacije.

Še in še bi lahko govorili o uspehih, saj je bil razvoj lovstva v zadnjih letih izredno bujen, kakor je bil bujen tudi v vseh drugih dejavnostih našega družbenega sistema. Kakor v drugih dejavnostih našega razvoja, kjer se je pokazalo kup negativnosti, ki jih z izredno aktivnostjo in oostrostjo rešujejo vse družbene strukture z ZK na čelu, se je na žalost tudi pri nas pokazalo nekaj izredno negativnih pojavov, ki jih moramo razčistiti, zavzeti načelna stališča za njihovo odstranitev, da nam ne bi postali ovira za nadaljnji razvoj.

Diferenciacija med lovskimi družinami

Prvi tak pojav je diferenciacija med lovskimi družinami zaradi različnih pogojev. Osebnostno diferenciacijo, ki je nekoč obstajala med lovci zaradi enake članarine in velikih razlik v številu uplenjene divjadi po posameznem lovcu, smo odpravili s plačevanjem uplenjene divjadi po tržni ceni. Na ta način so se vse blagajne lovskih družin opomogle. Diferenciacija se je izredno povečala še z razvojem turizma. Vendar so začele zelo vidno izstopati tudi razlike zaradi pogojev pri gospodarjenju in s tem možnosti za povečevanje dohodkov iz lovišč. Nastale so velike razlike med družinami z veliko divjadjo, kjer se investirani kapital pri vlaganju obrača šele v 3–10 letih, in med lovskimi družinami z malo divjadjo, kjer je obračanje investiranega kapitala pri vlaganju skrajšano od enega do kvečjemu nekaj let. Družine z malo in veliko divjadjo pa so odvisne od števila ene ali druge vrste. Naslednja raz-

Rado Pehaček govori na občnem zboru Lovske zveze Slovenije v Kopru, 20. 1. 1973

lika nastaja zaradi klimatskih pogojev, ko je izredno velika razlika med izgubami divjadi že v normalnih zimah, kaj šele v zelo ostrih. Tudi izgube zaradi različnosti razvoja cestnega omrežja postajajo pomemben faktor. Na dobiček tudi zelo vpliva oddaljenost od tržišča in različnosti cen. Izredne razlike pa nastajajo zaradi oddaljenosti lovišč od državne meje in razvoja turizma, števila pavšalistov itd. Skratka, ti in še veliko drugih pogojev je privedlo do izredno velike diferenciacije med kolektivi lovskih družin. Te razlike se kažejo v tem, da so družine od okoli ena in pol milijona starih din letnega dohodka in družine do nekaj deset milijonov, pri enaki ali celo manjši površini lovišča. Pri tem pa še povečavamo razliko med revnimi in bogatimi, med razvitimi in nerazvitimi, med perspektivnimi in neperspektivnimi, če pomoči potrebne lovske družine ostajajo brez podpore celotnega lovskega kolektiva Slovenije. Abstrahirajmo subjektivne in druge napake, ki se dajo odpraviti, pa nam ostanejo objektivno različni pogoji, ki dajejo kolektivom diferencialno rento in različne dohodke, ki niso rezultat enakega dela. Delo seveda v nobenem primeru ne more biti vzrok diferenciacije,

ostati mora nedotakljiv stimulans vse naše dejavnosti. Mislimo pa na vse tiste vire diferenciacije, ki delu lovskih družin ne dovoljujejo niti najnujnejših investicij in vlaganj ter so zato prisiljene kljub prizadevnemu delu životariti. Drugim pa ti viri dovoljujejo drage, nenamenske, iz lovskogospodarskega stališča neupravičene in strokovno neutemeljene investicije, bodisi gradnje, bodisi vlaganja. Ne vprašajo se, ali je določena investicija koristna za divjad, ali samo za lovce, kaj šele da bi razmišljali o revnih in nerazvitih področjih, o splošnih potrebah in morebitni pomoči šibkejšim lovskim družinam. Najostreje pa pride ta diferenciacija do izraza pri zbiranju sredstev za najnujnejše skupne potrebe, po ključu, ki sloni na bonitiranju. Po našem mišljenju je pravilno, da je ključ boniteta lovišč, saj je stimulativen in zagotavlja neprestano prizadevanje doseči bonitirani stalež divjadi. Mislimo, da mora ta način kot osnova še nadalje ostati. Ne more pa ostati edini način, prav zaradi tega, ker je eden izmed vzrokov omenjenemu pojavu. Povečevanje te kolektivne diferenciacije ima za posledico upravičene in neupravičene kritike in negodovanje pri zbiranju sredstev. Ta diferenciacija

povzroča, da se pri nekaterih lovskih družinah akumulirajo velika denarna sredstva. Občinske skupščine to vidijo, kakor tudi, da se ta denarna sredstva uporabljajo za najrazličnejše investicije. Zato ni čudno, da se spričo velikih občinskih potreb pojavljajo zahtevki po dajatvah občini, govori se, da od 1 do 5 novih din na hektar, kar bi predstavljalo za Slovenijo 1,7–8 milijonov din letno, ki bi pritekali občinam iz lovstva. Če dodamo možnost, da bi občine lovišča lahko dala v upravljanje najboljšim ponudnikom, bi se hitro spet znašli v skritem zakupniškem sistemu, ki bi – kakor nekoč – z licitacijo omogočal udejstvovanje v lovstvu samo ljudem z največjimi dohodki. Ne bom navajal še drugih posledic, če bi dovolili povečevanje diferenciacije še naprej. Nujno je, da občni zbor zadolži novi upravni in izvršni odbor, da zadevo proučita. Upravni odbor naj sprejme tak kombiniran sistem zbiranja skupnih sredstev, da ostane delo kot osnovna stimulacija nedotakljivo, drugi lažje pridobljeni dohodki pa naj bodo bolj vključeni v skupna sredstva porabe, z osnovnim ciljem, da se nastala diferenciacija med lovskimi kolektivi čim bolj zmanjša. V našo uteho pa ne smemo pozabiti, da se je zavest

Iz Uradnega lista SRS, št. 5, od 14. 2. 1973.

Na podlagi 26. člena zakona o lovstvu (Uradni list SRS, št. 22-122/66) izdaja republiški sekretar za kmetijstvo in gozdarstvo

ODLOČBO

o spremembi odločbe o odškodninskem ceniku za povračilo škode na divjadi

Odločba o odškodninskem ceniku za povračilo škode na divjadi (Uradni list SRS, št. 3-2/67) se spremeni tako, da se prečiščeno besedilo glasi:

ODLOČBA

o odškodninskem ceniku za povračilo škode na divjadi

1. Za škodo, prizadejano na divjadi z brezpravnim lovom ali na kakšen drug protizakonit način, se plačuje odškodnina po vrednosti žive divjadi po temle ceniku:

	din		din
medved	20.000	jazbec	300
ris	15.000	lisica	300
kazorog	20.000	veverica	200
jelenjad	9.000	velika uharica	1.000
damjak	8.000	pelikan	1.000
muflon	7.000	štorklja	1.000
srnjad	3.000	ribji orel	1.000
gams	4.000	kačar	1.000
divji prašič	3.000	sršenar	1.000
svizec	2.000	orel	2.000
divji petelin	3.000	krokar	400
ruševac	2.000	postovka	100
droplja	2.000	poljska jerebica	400
vidra	2.000	kotorna	500
divja mačka	1.000	divja rasa	300
kuna	1.000	potapljavci	200
dihur	200	čaplje (razen sive)	500
hermelin	100	galeb	300
podlasica	100	kljunač	250
pižmovka	100	belka	500
planinski zajec	1.000	gozdni jereb	500
poljski zajec	600	prepelica	200
fazan	400	golobi in grlice	200

Cene veljajo za kos divjadi ne glede na spol, starost in kakovost.

2. Jajca pernate divjadi, naštetje v tem ceniku, in zarodki iz druge polovice dobe brejosti pri uničeni divjadi se računajo po polovični ceni ustrezne divjadi.

Zarodki iz druge polovice dobe brejosti morajo biti izkazani z veterinarskim potrdilom.

3. Ta odločba začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu SRS. Št. 323/A-59/72-II/LA

Ljubljana, dne 29. januarja 1973.

Republiški sekretar
za kmetijstvo in gozdarstvo
Milovan Zidar, dipl. inž. l. r.

tvijo sredstev iz lovišč in pridobivanjem lastništva nad uplenjeno divjadjo razbili. Divjad postane lovčeva last šele, ko je plačana. Razbili smo pojem jaz in moje. Toda pojavila se je kolektivna privatizacija pod pojmom »naše«. A to ne v duhu našega samoupravnega sistema, kjer je kolektiv upravljavec skupne družbene lastnine.

Vsak lovec je član samoupravnega kolektiva lovske družine, katera je včlanjena v samoupravni kolektiv področne lovske zveze in ta naprej v samoupravni kolektiv LZS. Divjad je predvsem tisto, zaradi katere mora biti lovstvo Slovenije enotno, skupno. Ta pojem »naše« se torej ni pojavil v smislu »mi upravljavci nam zaupane družbene imovine – divjadi«, temveč v najbolj izkrivljeni obliki kot »mi izključni lastniki tega premoženja, ki v okviru rahlih obvez v pogodbi z občino in direktiv iz organizacije v absolutnem smislu razpolagamo z loviščem in dohodki iz lovišča«. Divjad je lahko postala njihovo osnovno sredstvo, ne pa objekt zaščite in ohranitve. Začenja se že pri mejah lovišč. Na očitno škodo sosednjemu kolektivu ni nobenega obzira in to ne glede na biotop, stečiče, pašo in migracije divjadi. Če nastaja škoda v sosednjem lovišču – nič zato – tu je naša meja, tu je naše lovišče. Tožbe in pritožbe gredo do vrhovnega sodišča. Če pride divjad iz sosednjega lovišča, je ni škoda, ne belijo si glave s tem, da jo je sosednja družina krmila, zanjo plačevala škodo. Ta divjad je prišla v naše lovišče, postala je naša last, lahko naredimo z njo, kar hočemo, izkupiček zanjo pa je naš in se nobenega ne tiče, če ga porabimo, za kar le hočemo.

Ali se kdo spomni, da imamo celo lovske družine, pri katerih škoda od divjadi presega skupne dohodka iz lovišča? Ali ne bi sodil dohodek od prehodne divjadi, uplenjene v loviščih lovskih družin, ki

lovcev že toliko dvignila, da ni več vprašanja o potrebi zbiranja sredstev za skupne namene, temveč le vprašanje o čim pravilnejšem načinu zbiranja. Takšna lovska zavest nam vliva zaupanje, da ta problem z dogovarjanjem lahko zadovoljivo rešimo.

Privatizacija lovišč

Naslednji tak pojav izhaja iz istega korena kot prvi, deloma pa iz izkrivljenja socialistične misli. Gre za vprašanje privatizacije lovišč in sredstev iz lovišč. Tudi tu smo individualno privatizacijo z loči-

te divjadi niso krmile in ne plačevale škode zanj in zanj nimajo planiranega odstrela, v celoti ali delno v blagajno družine, ki je to divjad gojila? Ali je res postala »naša lastnina« samo zato, ker je prestopila »naše meje«, ker je prišla »v naše lovišče«? Podobno se dogaja pri vlaganju divjadi in to v obeh smereh. So družine, ki vlagajo, sosednje pa ne, odstreljujejo pa, ker divjad pride tudi v njihovo lovišče. Drugi zopet pravijo, da ne bodo vlagali, češ da jim bodo sosedje njihovo divjad postrelili. Posebno pa je te vrste privatizacija postala nevarna, kjer ima zagovornika na širšem območju, posebej še v družbenopolitični skupnosti. Dobra lovska družina z odličnimi pogoji in pridnimi ter prizadevnimi člani pošteno zbere iz lovišča zavidljivo vsoto denarja. Pa se pojavi »to je naše« in celo 50 ali več milijonov gre v gostinski ali društveni objekt oz. kolektivni vikend, ki nima nobene zveze z divjadjo in loviščem. Ali je tako zbran denar res njihova lastnina in njegova uporaba njihova privatna stvar? Ali pa so to še vedno družbena sredstva, pridobljena iz družbene lastnine? Takšna kolektivna privatizacija se mora nujno odražati tudi v lovskem kolektivu.

Kakor »naše«, se pojavlja tudi kolektivno »mi«. »Kdo si ti, ki trdiš, da imaš ustavno pravico, da se nam pridružiš? Nas je dovolj in celo preveč, morda bi še šlo, če si sorodnik ali vpliven prijatelj katerega našega člana? Ali pa lahko plačaš visoko pristopnino oz. ali bi imeli druge koristi od tebe? Samo tvoja pripravljenost delati v družini zaradi ljubezni do divjadi in narave, veselja itd. ni mnogo vredna.« Grobo, ampak večkrat resnično! Celo sodišča, na katera so se posamezni obračali v tej zadevi, niso mogla ničesar. Na LZS dobivamo veliko takih pritožb. Pri tem pa vemo, da je preko 10% lovcev včlanjenih v dveh družinah, nekateri celo v več. Ali se ne strinjate, da je za vsakega dovolj članstvo v eni družini, ki hoče delati? Ali je med nami kdo tako naven, da verjame, da nekoga skrb za divjad in ljubezen do nje silita, da je član v dveh ali v več družinah? Ali je slučajno, da je večina dvojnih članov iz večjih mest in pritisk za včlanjevanje v družine z lovišči, ki so bogata z divjadjo? Vedeti moramo, da s tem, če dovolimo samo enojno članstvo, dobimo takoj, ne da bi zmanjšali število hektarov na lovca, prostor za 1500 novih članov, ki naj bi bili

že pri vstopu v naše vrste poučeni o nalogah in ciljih lovskega kolektiva v samoupravnem socializmu. Verjemite, da ti mladi ljudje ne ne bodo razmišljali, kakor nekateri lovski tovariši po 30-letnem lovskem stažu, ali je potrebno, da bi bili npr. člani Zlatorogove knjižnice. Ali ne bi raje dvojno članstvo nadomestili s povezovanjem družin, ki imajo v loviščih predvsem malo divjad, in družin, ki imajo veliko divjad? Starejše zaslužne člane, ki so včlanjeni še v kakšni LD, pa lahko sprejmemo za častne člane ali goste na skupnih lovih. Nihče nima ničesar proti pavšalistom, če so ekonomsko upravičenejša oblika lovskega turizma, kolikor pa je to nova oblika članstva in to celo brez obvez do celokupnega lovskega kolektiva Slovenije, prenehajo biti privatna zadeva lovske družine in postanejo vprašanje vse lovske organizacije.

Nujnost integracijskih procesov v lovskem gospodarstvu

Naslednji problem je gospodarjenje z divjadjo, kar je tudi vprašanje vključevanja in usklajevanja naše ekonomike v celotni sistem našega socialističnega gospodar-

skega razvoja. Pojavlja se kot nujna posledica obeh prej navedenih pojavov in je prav tako v bolečem nasprotju z razvojem našega celotnega sistema in torej tudi resna ovira našemu nadaljnjemu razvoju. Vsi vemo, da se podjetja v našem družbenem sistemu z vsemi silami trudijo za čim večjo integracijo gospodarstva. Kaj pa mi? Ob prejšnjem občnem zboru smo imeli v 18 področnih zvezah 406 LD, danes pa 413. Ne razvijamo se torej v smislu integracije, temveč gremo celo v še večjo drobitev.

Do danes še nimamo primera, da bi ena sama lovska družina ugotovila, da nima pogojev za obstoj iz objektivnih razlogov gospodarjenja, zaradi škode, premajhne materialne baze, nelogičnosti meja lovišča, brez možnosti vlaganja, brez razvojnih perspektiv, nastalih sprememb zaradi civilizacije in njenih pogubnih vplivov, nastajanja monokultur, novih velikih objektov, ki sekajo lovišča, urbanizma, ki je posebno družinam okoli velikih mest zmanjšal lovišča, nekaterim kar nad polovico itd. Raje tudi iz svojih žepov pokrivajo primanjkljaj; ne gre za divjad, temveč za nas, za subjektivni faktor. Imamo 18 področnih zvez, s številom LD od 3 do 60; lovišča so z redkimi izjemami formirana po občinskih mejah, mejah bivših okrajev, po bivši državni meji, lokalističnem, prestižnem gledanju itd., samo ne po mejah življenjskih prostorov glavnih vrst divjadi, kar bi moralo biti poglavitno. Zaščita divjadi, gojitev in uspešno vlaganje, uravnovešen stalež, pravičen gojitveni in številčni odstrel, vse to je mogoče samo v gospodarsko dobro organiziranih, strnjenih enotah, lovskogospodarskih področjih, močnih ekonomskih bazah vsestransko premišljenega obsega. Ne bi nas smelo motiti število lovskih družin, naj jih je kolikor že, gospodarjenje pa bi moralo biti povezano v strnjeno celoto. Poleg lovskih družin in zvez imamo še 10

posebnih lovišč z okoli 200 000 ha najbogatejših lovni površin, za katere velja isto.

Napake videti, priznati, popraviti

Zastavlja se vprašanje, zakaj ti pojavi, zakaj jih naenkrat vidimo, kdo je kriv itd. Odgovor je enak, kakor za vse druge dejavnosti v našem družbenem sistemu. Ni nas sram, saj smo hkrati dosegli tudi ogromno pozitivnega. Sramovali se bomo, če vseh teh zadev ne bomo popravili in speljali na pravo pot. Priznavamo, da lov in lovstvo nista več to, kar sta bila nekoč. Vemo tudi, da v naši družbeni ureditvi ni več dovolj, če delavec samo pridno dela, pač pa je važno tudi njegovo odločanje in soodločanje v delovnem kolektivu, v organizacijah združenega dela, pred celotnim delavskim razredom, o vprašanih dela in rezultatih dela, ter kam in za kaj gredo dohodki, ki so rezultat njegovega dela. Ne samo lovstvo, ampak tudi lovec ni več to, kar je bil nekoč. Če hočemo vse omenjeno popraviti, moramo začeti pri vzroku. Prva naša naloga je, da razčistimo pri sebi, kaj je pravzaprav samoupravljanje v lovstvu. Kaj so pravice in dolžnosti lovca samoupravljalca, lovske družine, lovske zveze, celotnega lovskega kolektiva, kaj je enotnega in skupnega z vsemi drugimi samoupravnimi kolektivi, kaj je posebnega? Ne formalno, saj tega imamo obilo v vseh dokumentih, temveč bistvenega, vsebinsko nujnega, da bi pravilno napredovali in imeli določeno perspektivo. To ni več vprašanje samo občnega zbora, upravnega in izvršnega odbora, področnih zvez in družin. Sleherni mora po svojem znanju in sposobnosti sodelovati pri tem za nas najvažnejšem vprašanju, ki smo ga zanemarili. Ne bojmo se očitkov, da se gremo politologe, da se hočemo tudi v lovstvu baviti s politiko itd. Poglejmo raje, kdo

so nosilci takih očitkov, bodisi posamezniki ali skupine? V naši socialistični družbi ima lovstvo tako važno in zahtevno nalogo, da ne moremo dovoliti, da bi socialistično imetje upravljal in o njem odločal posameznik, ki mu lovstvo nove kvalitete v našem socialističnem sistemu ni všeč, ker mu tudi ves naš sistem ne ugaja. Smo prostovoljna organizacija in odhod iz našega kolektiva je vsakomur prost, članstvo v njem pa je možno ob pozitivni opredelitvi vsakega posameznika do naše družbene ureditvi, ker končno vsak član našega kolektiva predstavlja člana naše socialistične družbe z orožjem v roki.

Sledeča mandatna doba po januarskem občnem zboru mora imeti osnovno specifično nalogo urejevati vsa vprašanja naših odnosov tako v okviru našega lovskega kolektiva kakor tega kolektiva do našega družbenega sistema in obratno. Pravi oportunizem je čakati, kaj nam bo prinesel zakon, ki mora biti skupaj z drugimi dokumenti sprejet v nastopni mandatni dobi. Če smo lovci samoupravni kolektiv v socialistični Sloveniji, potem moramo takoj in neodložljivo sami začeti reševati vsa ta vprašanja, ki nas zadevajo. Družba pa nam bo z zakonom samo pomagala, zavarovala in potrdila našo pot, če bo pravilna. Ti problemi se ne pojavljajo vsi na enem mestu, niso prisotni vsi v vsaki lovski družini ali zvezi, toda vsi v naši celotni organizaciji. Zato tudi njih reševanje ni samo naloga komunistov ali posameznih vodstev, temveč vse organizacije, slehernega lovca, ki je hkrati zavesten član socialistične skupnosti. Trdno in globoko sem prepričan, da bomo tudi ta vprašanja, ne čez noč, ampak z vztrajnim delom in entuziazmom, katerega smo lovci imeli vedno dovolj, nesebično rešili, ne zaradi nas, temveč zaradi naše osnovne naloge, ki je: varstvo, gojitev in ohranitev divjadi.

Več važnih zadev za vse slovensko lovstvo

Novi upravni odbor Lovske zveze Slovenije se je skupaj z izvršnim odborom oz. predsedniki komisij LZS sestel 24. 2. 1973 na svoji 2. seji, v poslopju Kluba poslancev v Ljubljani. Osrednje točke dnevnega reda so bile: delovni program izvršnega odbora, komisij in odborov, proračun organizacije in sklada LZS za lov. leto 1973/74 ter formiranje solidarnostnega sklada.

Delovni program izvršnega odbora, komisij in odborov LZS

Izvršni odbor je skupno s komisijami in odbori pripravil obširen predlog delovnega programa. V njem so razčlenjeni in konkretizirani sklepi ter priporočila občnega zbora LZS. V razpravi o programu je bilo poudarjeno, da mora biti celotna aktivnost lovskih organizacij usmerjena v uresničevanje sklepov in priporočil občnega zbora. Vsebina občnega zbora mora biti dojeta, konkretizirana in izvajana v vsakem lovskem kolektivu. V ta namen je potrebno še tesnejše sodelovanje med LD, področnimi LZ in LZS. Delovni programi področnih lovskih zvez in njihovih komisij naj bodo usklajeni s programom izvršnega odbora LZS. Upr. odb. je z nekaterimi dopolnitvami potrdil predloženi program.

Povečan članski prispevek za lov. leto 1973/74

Proračun organizacije (z enotami: glasilo Lovec, hiša oz. lovski dom, organizacija) se v primerjavi z lanskim poveča za 117 361 din oziroma za 11 %; od tega za glasilo Lovec od lanskih 767 348 na 856 000 din ali za ca. 90 000 din. Glavni razlog za povišanje je cena papirju, tiskarski in poštni stroški. Po izčrpanju sedanje zaloge bomo morali preiti na papir nove vrste, ker papirja dosedanje kvalitete ne

izdelujejo več. Prej je bil kg po 475 din, sedaj po 700 din. Papir nove vrste je težji, zato se poviša tudi poštnina za vsak poslani izvod od 0,17 na 0,30 din. Stroške glasila pa znižujemo pri poštnih papirnatih vrečkah, s tem da bomo prešli na vrečke slabše kakovosti, ki so polovico cenejše od sedanjih (od 0,30 na 0,15 din). Znatna je tudi podražitev tiskarskih storitev. Stroški za glasilo Lovec se krijejo iz prispevkov članov republiški lovski zvezi, zato je bilo treba ta prispevek povečati od lanskih 50 din na 60 din. Od tega odpade 53,50 din za Lovca, 4,50 din za potrebe organizacije LZS in 2 din za Lovsko zvezo Jugoslavije.

Pri enoti »organizacija« so planirani materialni izdatki višji za 8,1 % zaradi višjih cen pisarniškega materialu, poštnih uslug, kurjave in razsvetljave. Osebnih prejemkov uslužbencev so po zveznem predpisu do 1. julija letos »zamrznjeni«, za drugo polletje pa je v proračunu v ta namen predvidenih 5 % več sredstev.

Prispevki v lovski sklad LZS niso povečani

Dohodki lovskega sklada LZS za lov. leto 1973/74 ostanejo v enaki višini kakor leta 1972/73, čeprav se je tržna vrednost bonitiranega odstrela divjadi povečala od 9 951 782 din v lov. letu 1971 na 10 942 903 din v lov. letu 1972 ali za 11 %. Če bi torej tudi v tem lov. letu enako kakor v lanskem lovski organizacije plačevale 6-odstotni prispevek od tržne vrednosti bonitiranega odstrela, bi namesto 597 106,92 din zbrali v lovskem skladu LZS 656 574,20 din ali 11 % več kakor v letu 1972/73.

Planirani izdatki se zato pri nekaterih postavkah zmanjšajo, pri nekaterih pa povečajo. Zvišajo se npr. izdatki za osebne prejemke, ker se ustanovi novo delovno mesto, s poudarkom na vzgojno-propagandnem delu. Sicer je pa povečanje osebnih prejemkov predvideno po »odmrznitvi« za 5 %. Izdatek za strelstvo je v primerjavi z lanskim povečan od

Ruševac pozdravlja pomlad

Foto R. Marenčič

40 000 na 45 000 din, zaradi dodatnih del na strelišču LZS v Tomačevem. Finančna sredstva za nabavo strokovnih filmov so bila lani premalo izkoriščena, saj je bil nabavljen samo film »Po strelu«. Za lov. leto 1973/74 so v postavki 10 planirana tudi sredstva za start pred nedavnim ustanovljenega Foto-kino kluba »Diane«.

Nov način zbiranja sredstev v sklad LZS

Pri razpravi o lovskem skladu LZS se je zopet pojavilo vprašanje o »boljšem ključu« za zbiranje sredstev v ta sklad. Vsi navzoči so bili enotni, da mora biti osnova za plačevanje tudi za naprej bonitiranje. Se razume, da se pogoji za divjad spreminjajo, zato je bonitirani odstrel za katero koli vrsto divjadi, sporazumno z gospodarsko komisijo LZS, možno kadar koli popraviti. Sicer bo pa izvršni odbor LZS do novembra t.l. pripravi v sodelovanju s področnimi zvezami predlog za nov ključ zbiranja sredstev v lovski sklad LZS. Res je, da so v nekaterih loviščih slabši naravni pogoji za divjad, zato so tudi dohodki sorazmerno manjši. Ponekod pa divjadi še vedno ne vnovčujejo dosledno po dnevnih cenah. Pri plačevanju v sklade in drugih dajatvah seveda ne smejo biti prizadete tiste lov. organizacije, ki z vloženim delom v lovišču ustvarjajo večji dohodek, prizadete naj bodo tiste, katerih člani si prisvajajo uplenjeno divjad brez ustreznega plačila oziroma dela ali celo zastonj.

Stalni solidarnostni sklad in enkratna pomoč poplavljenim loviščem

Ustanovitev stalnega, na samoupravnih osnovi dogovorjenega solidarnostnega sklada LZS, katerega sredstva naj bi bila na voljo po

Proračun organizacije Lovske zveze Slovenije za lov. leto 1973/74

I. Lovec

D o h o d k i :	din
1. Prenos salda	981,50
2. Od prispevkov področnih LZ (članarine)	815 000,00
3. Naročnine za Lovca	10 000,00
4. Oglasi v Lovcu	30 018,50
Skupaj	856 000,00
I z d a t k i :	
1. Osební prejemki s prispevki	59 000,00
2. Tisk in ekspedit Lovca	400 000,00
3. Klišeeji, slike	72 000,00
4. Avtorski honorarji	60 000,00
5. Tiskovni papir in ovitek	185 000,00
6. Ostali stroški — administracija	60 000,00
7. Rezerva	20 000,00
Skupaj	856 000,00

II. Hiša — lovski dom

D o h o d k i :	
1. Restavracija »Zlatorog«	50 010,00
2. Gojitvena lovišča LZS	10 000,00
Skupaj	60 010,00
I z d a t k i :	
1. Osební prejemki s prispevki	49 500,00
2. Amortizacijski sklad LZS	10 510,00
Skupaj	60 010,00

III. Organizacija

D o h o d k i :	
1. Prenos salda	13 571,82
2. Od prispevkov področnih LZ — članarine	133 000,00
3. Lovec za administracijo	60 000,00
4. Obresti Ljubljanske banke	15 428,18
Skupaj	222 000,00
I z d a t k i :	
1. Osební prejemki s prispevki	90 000,00
2. Materialni izdatki	67 000,00
3. Funkcijski izdatki	53 330,00
4. Rezerva	11 670,00
Skupaj	222 000,00

Rekapitulacija

D o h o d k i :		
I. Lovec	856 000,00	
II. Hiša — lovski dom	60 010,00	
III. Organizacija	222 000,00	1 138 010,00
I z d a t k i :		
I. Lovec	836 000,00	
II. Hiša — lovski dom	60 010,00	
III. Organizacija	210 330,00	1 106 340,00
Proračunska rezerva 2,86 %		31 670,00

Ljubljana, 24. 2. 1973.

Predsednik fin. gospodar.
komisije LZS:
Tone Kropušek, l. r.

Predsednik
Lovske zveze Slovenije
Lojze Briški, l. r.

Proračun lovskega sklada Lovske zveze Slovenije za lov. leto 1973/74

Dohodki:

Enaki od področnih lovskih zvez kakor v lov. letu 1972/73, v skupnem znesku 597 106,92 din. Glej Lovec, št. 2, 1972!

Izdatki:

	din
1. Strokovni sekretariat	224 000,00
2. Materialni izdatki sekretariata	50 000,00
3. Funkcionalni stroški komisij LZS	10 000,00
4. Biotehniška fakulteta (patologija)	15 000,00
5. IGLGS (4 raziskovalne naloge)	60 000,00
6. Dopisna šola	50 000,00
7. Strelstvo	45 000,00
8. Tečaj za lov. čuvaje	20 000,00
9. Plakete, odlikovanja	40 000,00
10. Nabava in snemanje strokovnih filmov	40 000,00
11. Kinološke prireditve republ. pomena	10 000,00
12. Ceniki, tiskovine	15 000,00
13. Anuitete posojil za muzej	10 000,00
14. Rezerva	8 106,92

Skupaj . . . 597 106,92

Ljubljana, 24. 2. 1973.

Predsednik fin. gospodar.
komisije LZS
Tone Kropušek, l. r.

Predsednik
Lovske zveze Slovenije
Lojze Briški, l. r.

Opomba: Kolikor kak član lov. organizacije želi pojasnilo v zvezi s proračunoma LZS, ga lahko dobi v računovodstvu LZS.

posebnem pravilniku vsem lov. organizacijam v Sloveniji ob nesrečah, ki utegnejo prizadeti lovišča oz. divjad, so podprli vsi navzoči. Predlogi za ustanovitev takega sklada so se pojavili že pred leti ob izbruhu gamsje slepote, še glasnejši pa so bili ob lanskih poplavih v severovzhodni Sloveniji. Upravni odbor je imenoval posebno komisijo, ki bo pripravila pravilnik tega posebnega sklada. V njem bo določen način zbiranja sredstev in njihova uporaba. Sicer pa naj bi o tem podpisale samoupravni dogovor vse lovske družine in drugi upravljavci lovišč. V ta sklad se bodo stekala tudi sredstva iz lovskogospodarskih organizacij. Eno je stalni solidarnostni sklad, ki se bo morda imenoval tudi dru-

gače, drugo pa je enkratna solidarnostna pomoč lovstvu severovzhodne Slovenije zaradi škode ob lanskih poplavih.

Ker upravni odbor na seji 9. 12. 1972 formalno o sklepu za enkratno solidarnostno pomoč ni glasoval, je upravni odbor LZS na tej seji z ozirom na določene priporočbe z glasovanjem v celoti potrdil sklep prejšnjega upravnega odbora. Sklep je objavljen v februarškem Lovcu, na straneh 323 in 324, ter so ga lovske organizacije in lovci dolžni izvršiti do konca lov. leta 1972/73. Zbrana sredstva za solidarnostno pomoč razdeli na osnovi podatkov prizadetih lovskih zvez in v soglasju z izvršnim odborom LZS komisija za pripravo pravilnika stalnega solidarnostnega sklada.

Zvišan tudi kinološki prispevek

Kinološka zveza Slovenije je predložila upravnemu odboru LZS svoj proračun. V lov. letu 1973/74 ima med drugim zopet v programu razstavo psov, simpozij za kinološke sodnike in tečaj za sodniške pripravnike. Dalje so v pisarni KZS nujno nastale personalne spremembe. Tudi materialni stroški se zaradi draginje večajo, letni prispevek lovcev za KZS pa je že nekaj let enak. Dokumenti psov so v Sloveniji za rejce in kupce brezplačni, ko je npr. na Hrvaškem za vsak rodovnik treba odšteti 66 din.

Kinološka zveza Slovenije na ta način pomaga lovcem-lastnikom psov, s tem pa tudi drugim lovcem, saj so jim psi solovcev na lovu v pomoč. Prav je torej, da prispevajo za kinologijo vsi lovci brez izjeme. Upravni odbor LZS je soglašal, da se letni prispevek Kinološki zvezi Slovenije zviša od dosedanjih 5 din na 10 din po članu lov. organizacije. KZS pa je dolžna predložiti Lovski zvezi Slovenije program svojega dela.

Zaščita divjega petelina

Skladno s sklepom občnega zbora LZS januarja letos je upravni odbor razpravljal tudi o ukrepih za zaščito divjega petelina. Komisija za gojitev divjadi LZS je med drugim predlagala popolno zaščito v vseh loviščih Slovenije za 3–5 let. Toda v nekaj predelih Slovenije (LZ Maribor itd.) so lovske organizacije zabranile lov na divjega petelina že pred leti, hkrati pa so se tudi dogovorile, da lov nanj odpro po določeni dobi. Spričo takšnih okoliščin je upravni odbor sprejel naslednje sklepe in priporočila:

1. Odstrel divjega petelina na rastiščih pod 1000 m nadmorske višine ni dovoljen pred 20. aprilom; odstrel na rastiščih nad 1000 m

nadmorske višine pa ne pred 1. majem.

2. Odstrel je dovoljen samo tam, kjer je na strnjeni površini okrog 1000 ha najmanj 5 ali več rastišč.

3. Odstrel enega divjega petelina je dovoljen samo tam, kjer je na rastišču s površino 5–6 ha najmanj 5 pojočih petelinov.

4. Petelina smejo zasliševati na rastišču samo lovci, ki so v tem izkušeni, ker neizkušeni zasliševalci peteline samo plašijo in motijo rastištev.

5. Upravni odbor LZS

a) predlaga uzakonitev strela na petelina samo s kroglo (najmanj .22 Winchester Magnum), da se izognemo zastrelitvam s šibrami;

b) ponovno apelira na vse lovske organizacije, da zaradi kritičnega stanja populacij divjega petelina na ozemlju Slovenije popolnoma zaščitijo to divjad za najmanj dve leti;

c) izreka posebno priznanje gojitvenemu lovišču »Rog«, kjer je petelin trajno zaščiten, in vsem lovskim družinam ter gojitvenemu lovišču Pohorje, kjer je bil oz. je še divji petelin povsem zaščiten za dve leti.

Sklepi pod 1, 2, 3, 4 so obvezni za vse lovske organizacije v Sloveniji. Upravni odbor je ponovno priporočil uresničitev priporočila občnega zbora, da naj vsak lovec postane član Zlatorogove knjižnice. V ta namen je na vseh občnih zborih lovskih družin treba izvesti učinkovito propagandno akcijo ter do 1. maja t. l. sporočiti število naročnikov Lovski zvezi Slovenije.

Končno je upravni odbor apeliral na vse lovske organizacije, naj na terenu tesno sodelujejo s Socialistično zvezo delovnega ljudstva pri obravnavi vseh družbenih problemov, še posebno pa tistih, ki zadevajo lovstvo.

Francè Cvenkel

Še enkrat: petelinu kroglo!

Francè Avčin

Vse hvale vredno je, da se je – sledeč koroškimi zgledom – vsaj del slovenskih lovcev začasno in prostovoljno odpovedal lovu na divjega petelina. Ni pa hvale vredno in ne čednost ta naša streznitev, temveč le nuja, bridka nuja. Kajti petelina nam žalostno zmanjkuje pa bi mu bil v obrambo potreben še učinkovitejši ukrep, kakor je prostovoljna odpoved lovu nanj: zakonska prepoved za nekaj let, dokler se njegov stalež vidno ne popravi! K sreči imamo socialistično slovensko lovsko organizacijo. Beseda »tovariš« je v lovstvu iskrena, saj naše LD ne poznajo socialnega razlikovanja, družbenih razredov, raznih hierarhij in podobnih sodobnih »pridobitev«, ki jih v

partizanih pač nismo poznali. Naj si bo kmet, delavec, intelektualac, direktor ali duhovnik, vsi enako zgrabimo za kramp in oprtamo nahrbtnik s hrano za divjad, če tako velewa lovske družine ukaz. Zato lahko upamo, da bo naša samodisciplina za reševanje petelina kolikor toliko učinkovita, ker sam paragraf itak ne zaleže, še zlasti ne, če ga ni...

Menim pa, da bo k sedanjemu koraku treba priključiti še drugačen ukrep. Trdim, da bi imeli danes petelinji stalež znatno boljši, če bi si bilo slovensko lovstvo kaj vzelo k srcu tisto, kar sem bil že pred leti napisal o strelu na petelina, na to prečudovito, nedolžno, nikomur škodljivo in kvečjemu preparator-

Zakaj ob ljubezni?

Drago Predan

Pod večer lovca dva
sta prikradla se bila
pod krošnje temnih smrek,
da bi pričakala na vpad
kraljevsko perjad,
da rano ob zori
naskočila lepota
bi zalega.

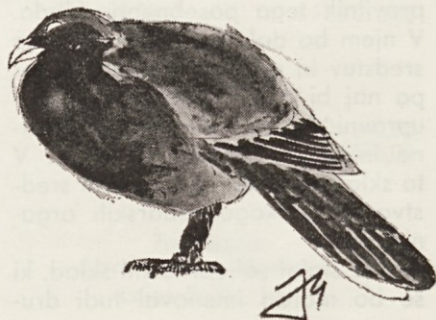
Še nista dobro se predala
lepotam gorskega večera,
ko je gromko zabučalo
in temna gmota
vpadla je na gred
v eno izmed smrek.

Potem previdno, tiho
sta v mrak se oddaljila,
in koče lovske
prag sta prestopila,
da v njej bi
mirno prenočila.

Ko vsa narava
je še spokojno spala,
sta bilá lovca že naréd;
potlej neslišno sta odšla
v bližino tistih smrek,
kjer vitez naš
brezskrbno je prenočil.

Nebo na vzhodu
blédo je zardelo,
ko trubadur se je prebudil...
Potlej zarjo rdečo
pozdravilo je skrivnostno
pevčevo »igranje«
in brušenje pa spet klepanje.

Tedaj v naskokih tihih
se lovec je prikradel
v bližino njegovega drevesa...
Močno je jeknil strel
in pevčevo srce je onemelo...
Nikdar več njegove pesmi
tudi lovčevo srce ne bo veselo...

jem koristno našo praprico (Lovec, lov. leto 1954/55, stran 471, »Petelinu veljaj krogla!«). Po tem, kar vem in slišim, je domala vsak s svinčeno točo šiber streljan, a »zgrešen« petelin, dejansko zadet. Zadeti z nekaj šibrami – zagovarjajo še vedno debelejšše, ne pod osmico, da gre bolj na daleč – ponavadi globoko v mehko. Tak pa še lahko razširi peruti in odjadra daleč, klavrno umret v gozdno samoto. Ker je samodisciplina pri strelu na petelina vse manjša in strelska spretnost ter znanje poprečnega današnjega lovca žal prav taka, je domala vsak drugi streljani petelin – izgubljen.

Samo dva primera:

V Škofjeloškem hribovju je po strelu petelin odjadral, vendar je bilo iz daljave slišati čudno zamolkel štropot. Lovec in strelec sta ga iskala tri dni in ga nazadnje našla pod jezikom snega, kamor se je bil zatekel v režo med belo zaplato in zemljo. Ta »hladilnik« ga je povsem ohranil.

Neki lovec je na petelina izpraznil vso trocevko, ptica pa je odletela. Mrtvega pevca so povsem slučajno našli drugo jutro gozdni delavci, ki so prišli sekati okrog njegovega rastišča. Ranjen se je vrnil umret na svoje staro drevo.

Sprašujem se, ali je to še trofeja, ki jo v globokem veselju objameš s pogledom!

Seveda lahko tudi s kroglo streljan petelin odleti. Strelji skozi perje, oplazni strelji, strelji z napačno kroglo (gladka, koničasta) ga še ne spravijo na tla. Če pa je krogla pravšnja, taka ki ne razbija, a vseeno žival dovolj šokira (hitrost, topa konica, ki se ne razleti v svinčene drobce) ga pa pri količkaj zadetku lepo ohranjenega pobremo. H kroglam, primernim na peteline, se je od časov navedenega prvega članka iz l. 1954 pridružila še presenetljivo učinkovita .22 WMR (5,6 mm Winchester Magnum Rimfire z robnim vžigom)

Ko petelina obsveti sonce, poje najraje na tleh

Foto I. Mikec

in cela vrsta istega kalibra z osrednjim vžigom (npr. .222 Remington, .222 Remington Magnum, .273 Vietnam, .22–250 itd.). Kadar pa petelin poje preveč v gostem, kar naj bi bil razlog za strel s šibrami, bomo pač počakali, da se bolje pokaže, ali pa se bomo strelu po lovsko odpovedali: pa drugič, z bogom in srečno, lepoteč moj!

Da še drugi mislijo tako, naj pove npr. ukrep Zavoda za gojitev divjadi »Kozorog« – Kamnik. V svojih splošnih navodilih za strel na oba petelina določa takole: »Za velikega petelina, ki je bil streljan s šibrami, a ne pobran, plača lovski gost odstrelno takso v celoti. Isto velja za ruševca, streljanega s šibrami, a ne pobranega.« Toda: »Za velikega in malega petelina, ki je bil obstreljen s kroglo, a ne pobran, plača gost celo odstrelno takso. Zgrešen strel s kroglo pa se ne zaračuna.« In prav je tako, le da bi bilo treba prepovedati prokletstvo šiber nasploh. Če nisi sposoben petelina dobiti s kroglo, pa ne hodi nanj s puško, temveč s fotoaparatom!

Vsi vemo: srnjad pade s pravšnimi šibrami in na dovolj blizu imenitno, v poprečju bolje kakor s kroglo. A zato srnjadi vseeno ne streljamo več s šibrami. Zlorabe in pregrehe s svinčeno točo so lahko prevelike. Zato je prav hvalevreden predlog upravnega odbora LZS, da se strel s kroglo na divjega petelina uza-

koni. Isto pa naj bi veljalo tudi za ruševca, čeprav je le-tá manj ogrožen. Ustrezno omejiti pa bi bilo treba tudi razdaljo za tak strel, da ne bomo zašli v drugo skrajnost in nažigali po tej dragoceni divjadi z modernimi visoko razantnimi krogli na poljubne razdalje.

Tole predlagam slovenskemu lovstvu v pošten premislek in lovsko ukrepanje še prej, preden nas paragraf k temu ne prisili. Čez nekaj let nam ne bo žal!

Proti prekrškom v lovskih družinah

F. S.

V Ljubljano so prišle neugodne vesti o lovskem gospodarjenju v neki lovski družini tam daleč ob hrvaški meji. Kritični opazovalci očitajo tej družini celo vrsto kršitev zakona o lovstvu, pravil in poslovnika ter sklepov občnega zbora in družinskega posveta. Vsako leto na občnem zboru sklenejo, da bodo postopoma napravili red v družini, vendar se nepravilnosti nadaljujejo. Celo člani upravnega odbora, nadzornega odbora in disciplinskega razsodišča ne spoštujejo predpisov ter love po svoji volji in si plen neevidentirano dele med se-

boj. V lovskem letu 1971/72 so člani lovske družine, med njimi člani upravnega odbora, baje zagrešili 21 takih kršitev, ki predstavljajo disciplinske prestopke. Poročevalci konkretno obtožujejo lovsko družino ozir. njene člane naslednjih prekrškov:

Streljali so kapitalne srnjake od 1. junija dalje, čeprav je bilo na družinskem posvetu sklenjeno, da je junija in julija dovoljen le gojitveni odstrel. Funkcionarji lovske družine so prve dni junija uplenili tri srnjake I a in enega II a, ki niti ni bil v odstrelnem planu.

Na posamičnem lovu sta bila uplenjena košuta in tele, čeprav posamičen lov na jelenjad po poslovniku ni dovoljen.

Posamezni uplenitelji so si uplenjeno jelenjad med seboj razdelili. Za evidenco oz. za plačilo so prijavili gospodarju nižjo težo razdeljenega plena od dejanske, ali uplenitve sploh niso prijavili.

Lovili so jelenjad na pogonih z istrskimi goniči.

Lovili so fazane ob delavnikih, čeprav je lov na to divjad po poslovniku dovoljen le ob nedeljah in državnih praznikih.

Disciplinsko razsodišče je o nepravilnostih razpravljalo in posameznim kršilcem izreklo disciplinsko kazen prepovedi lova za eno leto, kaznovani pa vseeno s pristankom upravnega odbora love naprej.

Upravni odbor je izključil iz LD člana pripravnika, ki naj bi lovil brez spremstva izprašanega lovca. Disciplinsko razsodišče pa je glede istega pripravnika ugotovilo, da sploh ni lovil, ampak da je bil v lovišču po drugih opravkih.

Kljub temu je pripravnika tudi disciplinsko razsodišče kaznovalo s prepovedjo lova, češ da se ni odkrito zagovarjal pred upravnim odborom. Upravni odbor in disciplinsko razsodišče sta izdala vsak svojo pismeno odločbo. Kaznovani se je baje pritožil, vendar njegova pritožba ne gre naprej in je obtičala v predalu tajnika LD. Šušlja se, da se upravni odbor in disciplinsko razsodišče med seboj prepirata in poskušata drug drugega izigrati.

Našteli bi še lahko več takih ali podobnih nepravilnosti, o katerih krožijo vesti. Vendar naj bo to dovolj, ker je iz navedenega nazorno razvidno življenje lovske družine.

Na tem mestu pa moramo pripomniti, da so ta poročila o prekrških lahko tudi netočna, zato puščica ni naperjena proti kaki določeni lov. družini, pač pa proti vsem lovskim

Pomlad turški grlici ali gugutki izvablja iz golše veselo gruljenje

Foto R. Čenčič

družinam, kjer se take nepravilnosti pojavljajo.

Divjad je družbeno premoženje, ki uživa posebno zaščito. Navedene nepravilnosti gotovo ne predstavljajo varstva in zaščite žive divjadi, niti smotrnega gospodarjenja z uplenjeno divjadjo. Čeprav imamo zakonite predpise o lovstvu, lovske organizacije pa svoja pravila in poslovnike, gre praksa mimo zakonitih določil in samoupravnih aktov, zlasti ne spoštuje pogodbe o gospodarjenju, sklenjene med občinsko skupščino (OS) in lovsko organizacijo.

Odstrel kapitalnih srnjakov prve dni junija je bil izvršen proti sklepu družinskega posveta ter predstavlja disciplinski prestop. Tudi iz lovsko-gojitvenih razlogov tak odstrel ni hvale vreden. Odstrel srnjaka II a, ki sploh ne sme biti planiran za odstrel, pa je izigravanje odločbe pristojnega organa OS in je brez dvoma tudi disciplinski prestop. Lov na jelenjad z istrskimi goniči ni dovoljen, ker je na brakadah prepovedano streljati parkljasto divjad – razen divjih prašičev (po 19. členu zakona o lovstvu).

Brakada je skupni lov z najmanj dvema lov. psoma za glasen lov in z najmanj tremi lovci-strelci (pojem brakade definiran v Pravilniku za izvajanje zakona o lovu l. 1950 in kasneje nespremenjen).

Praviloma lovimo jelenjad na čakanju in na zalazu. Le izjemoma s tako imenovanim pritiskom. Zato individualna uplenitev košute in teleta ne bi bila nezakonito dejanje ter ne bi bilo moč govoriti o disciplinskem prestopu, seveda pod pogojem, da je bil uplenitelj sicer upravičen do odstrela. Lov na fazane ob delavnikih je kršitev družinskega poslovnika ali sklepa občnega zbora oziroma družinskega posveta, zato predstavlja tudi disciplinski prestop. Prisvojitev plena (srnjadi, jelenjadi, fazana, zajca itd.) je brez dvoma kršitev zakona o lovstvu, kjer je rečeno,

Jutro nad petelinjimi rastišči

Foto P. Adamič

da vsa uplenjena divjad pripada lovski družini. Izjemoma družina z internim aktom določi pogoje, pod katerimi sme uplenitelj obdržati za svoje potrebe (za svoje gospodinjstvo) plen ter kakšna je cena za kg. Zatajitev plena ali lažna napoved teže uplenjene divjadi, npr. košute, je takšno dejanje, ki terja disciplinsko odgovornost in ostro kazen. Razdelitev plena je sicer možna, četudi ni v poslovniku predvidena, vendar le v primeru, da je teža komisijsko ugotovljena in je za zadržani kos plačana ozir. zaračunana dnevna cena na dan uplenitve. V takem primeru razdelitev plena ne bi predstavljala disciplinskega prestopa.

Posebno poglavje v obravnavani lovski družini je odnos med upravnim odborom in disciplinskim razsodiščem ter neizvršitev disciplinskih odločb. Upravni odbor si prisvaja pravico disciplinskega kaznovanja poleg disciplinskega razsodišča, kar je nepravilno.

Disciplinsko razsodišče je kaznovalo več prestopnikov s prepovedjo lova na veliko divjad za dobo enega leta. Upravni odbor pa pravnomočno kaznovanim dopušča lov na veliko divjad in jih celo vabi na love. Gre tedaj za pravo anarhijo. Vsak organ hoče ukrepati po svoje in si upravni odbor ter disciplinsko razsodišče skačeta v lase. Pri tem pa nobeden ne spoštuje pravil lovske družine. V pravilih je namreč rečeno, da o disciplinskih prestopkih odloča disciplinsko raz-

sodišče. Edino disciplinsko razsodišče je pristojno za kaznovanje, upravni odbor je lahko le tožnik. Če pa ni zadovoljen s postopkom razsodišča, ima pravico do pritožbe. Anarhično stanje se nazorno kaže tudi v neizvrševanju disciplinskih kazni.

Odnosi in razmere v obravnavani lovski družini narekujejo sanacijo. Družina je zrela za najhujši oblastni ukrep, tj. da občina odvzame lovišče. Možni pa so tudi blažji ukrepi, ki jih lahko izvedejo člani sami.

Vprašati se je treba, kaj delajo komunisti v tej lovski družini? Na vseh področjih in forumih so člani ZK že analizirali dejansko stanje in ostro ožigosali vse nepravilnosti. Postavili so konkretne naloge in programe. Zakaj komunisti v obravnavani lovski družini ne bi ravnali tako, kot jim naročajo resolucije in sklepi organov ZK! Če so komunisti v drugih športnih organizacijah že ocenili delo, ni nobenega opravičila za ležernost članov ZK v tej lovski družini. Blížajo se občni zbori. Lovski družini se ponuja priložnost, da v predpripravah za občni zbor dejansko stanje kritično pregleda. Smelo naj iznesejo člani vse pojave birokratske privilegiranosti, pojave koristoljubja in sploh vse nepravilnosti. Postavijo naj trdno osnovo za prave samoupravne odnose. Pri tem naj bo program dela konkreten, da bo izključil življenje po starem. S tem bodo odpadle vse nepravilnosti, o katerih je tekla beseda.

Lov na kune v loviščih Črne gore

(Članek napisan neposredno za Lovca)

Nikola Stanišić, Titograd

V loviščih Črne gore zavzemajo kune po številu divjadi pomembno mesto, tako zlatice kakor belice. Zlatica živi pretežno v loviščih severnega in srednjega dela republike, v gorskih gozdovih in jih je znatno manj kakor belic. Belica živi v glavnem v kraškem predelu, to so južni in jugozahodni deli republike. Zlatica ima svoja skrivališča v votlih drevesih, a jo najdemo tudi v ptičjih gnezdih.

Belica se skriva v jamah, razpokah, škrapah in starih zgradbah. V glavnem se kuni ločita po barvi dlake na grlu. Pri zlatici je ta del svetlo rumen, pri belici bel.* Njun kožuh je polnovreden šele konec novembra, v južnih krajih tudi pozneje, kar je odvisno od vremenskih razmer. Obe pohlepno in krvoločno zatirata plemenito divjad. V Črni gori sta z zakonom zaščiteni. Lov nanju je dovoljen od 1. 10. do 15. 3. Kune se parijo od junija do avgusta, polegajo pa konec marca ali aprila. Poleg plemenite divjadi uničujeta tudi domače živali, zlasti belica, ker živi blizu naselij. V njeno prehrano spadajo zlasti ptice in njihova legla, manjši sesalci, razni plazilci, žuželke in njihovo satje ter vsakovrstno sadje. Podnebje, kjer živi belica, ji omogoča boljšo prehrano, zlasti čez zimo. Kjer zapade visok sneg in nastopi velik mraz, se zlatica težje prehrani. Večkrat je prisiljena, da išče hrano, v eni noči prehodi desetine

kilometrov. Belica, ki živi v krajih z manjšim mrazom in manj snega, ali pa zime v pravem pomenu tam sploh ni, se lažje prehranjuje. Zato je belic dosti okrog Skadarskega jezera in v primorju. Oljčni sadeži (olive) so jim priljubljena hrana. Za uspešen lov na kune mora lovec dobro poznati način in pogoje njenega življenja. Izkušen lovec ve, da se kuna belica skriva v plitvih jamah, razpokah in mejah, dokler toplota ne pade pod ničlo. Brž ko postane mraz, si za zavetje poišče globlje jame. Tedaj je možnost uplenitve znatno manjša. Če zelo mrzli noči sledi sončen, topel dan, se belica rada sonči pred vhodom v jamo.

Lov na kune je različen. Opišem naj nekaj načinov, ki jih v teh krajih največ in najuspešneje uporabljajo. Vsak od načinov lova ima svoje mikavnosti. Na splošno je lov na kune naporen in zahteva večkrat mnogo dela. Lovec mora imeti posebno šolanega psa, razne pripomočke ipd. Vendar pa lov na kune privlači mnoge lovce. Poprečno se skoraj četrtina črnogorskih lovcev bavi s tem lovom. V nekaterih lovskih organizacijah pa je število lovcev na kune še znatno večje. Kuna je res dragocen kožuhar, vendar to ni glavni razlog, da se toliko lovcev opredeljuje za lov na to divjad.

Lov s psi

Ta način največ uporabljajo, ker je za lovca najbolj mikaven. Delo slednega psa in delo ob rovu daje lovcu mnogo užitka. Ko pes sledi kuno, gre čez mnoge pečine, skozi škraplje, počti in grmovje, lahko tudi nekaj kilometrov. Lovec ga spremlja ves predan, pričakujoč, da pes vsak čas najde kunino skrivališče. Za to je potreben dobro šolan pes. Ko pes končno najde mesto in se ob rovu oglasi, se lovec približa. Za ta način lova sta potrebna dva lovca pa tudi več. Za-

želeno je imeti poleg psa slednika še jamarja (terierja ali jazbečarja). Terierji so se prav dobro izkazali. Zdržljivi in neustrašni so in kuni lahko slede skozi zelo tesne prehode.

Jama, kamor se kuna čez dan za teče, ima navadno več izhodov. Zato je dobro, če je več lovcev. Medtem ko en lovec spodbuja psa, da uspešno pretakne prehode skozi jamo, drugi lovci z vso pozornostjo čakajo pri izhodi. Po premikanju psa v jami je možno sklepati o kunini nameri, a se rado zgodi, da brž spremeni smer in prevari lovca. Zato mora lovec ob jami najprej presoditi značaj jame, podtalne zveze s sosednjimi jamami in vse možne izhode, kolikor je to od zunaj mogoče. Kuna skoči iz jame zelo hitro. V nekaj skokih je že pri drugi jami ali se zgubi v grmovju. Zato mora biti lovec hiter in dober strelec. Če je pes ne more izgnati, uporabljajo druga sredstva, npr. zažiganje žvepla, slame, listja, eksploziva,* kar kuno prisili, da zapusti jamo. Najučinkovitejše je žveplo. Nažvepleno krpo navežejo na dolgo preklo ali žico, zažgejo in spuste v jamo. Goreče žveplo pa mora priti pod mesto, kjer ždi kuna. Dušeci plini prisilijo kuno, da zapusti jamo. V tem času lovci pripravljeni pazijo, ko izskoči, da jo s strelom ne zamude. Pse pri tem odstranijo ali privežejo, ker jim žveplo škoduje. Tega načina se lovci poslužujejo tudi pri zasledovanju v snegu, belice ali zlatice, če kaže, da bo to uspešno.

Zapiranje kune

Ko lovci najdejo kunino skrivališče in jo z opisanimi načini ne morejo izgnati, jo zapro. Zapiranje jame, kjer je kuna, zahteva mnogo dela, večkrat tudi zelo napornega. Treba je dobro oceniti značaj jame in vse

* Vendar oblika in barva vratne lise ni zanesljiv razpoznavni znak med belico in zlatico. Pri obeh vrstah je lisa lahko belkasta ali rumenkasta, pa tudi značilno razcepljeno liso belice najdemo včasih pri zlatici (križanci). Podvratna lisa pri belici se namreč sicer proti sprednjima nogama razcepi in podaljša na končine, pri zlatici pa je zaokrožena. Zanesljiv razpoznavni znak je oblika zadnjega kočnika v zgornji čeljusti. Ta kočnik je pri kuni zlatici na zunanji strani, to je ob ustnici, izbočen ali celo koničast, pri kuni belici pa je zajeden, skoraj dvodelen. Razen tega je tretji predmeljak v zgornji čeljusti pri zlatici vdolben, pri belici pa izbočen.

– Ur.

* Vse to po naših načelih lovske etike ni dovoljeno. – Ur.

mogoče odprtine, ki bi mogle imeti zveze z jamo. Vse odprtine dobro zatrpajo s kamni, razen ene. To odprtino priredijo tako, da morejo nastaviti skopce ali pahe. Ko lovec nastavi pasti, jih mora nadzorovati. Pah je zanesljivejši, ker se iz skopca kuna tudi iztrga, tako da odgrizne tisti del noge, ki je v jeklenih čeljustih. Zgodi se tudi, da kuna ne izstopi in pogine. To se primeri, če je bila že ujeta. Tako kuno je težko prevarati.

Lov ponoči

Če se kuna hrani s plodovi raznega sadja, ki pozno zori, je možnost za uspešen lov velika. Oliva je njena najljubša hrana, pa jo je mnogokrat možno ponoči upleniti v oljčnem gaju oz. nasadu.

Lovec gre ponoči s psom skozi sadovnjak. Pes zasledi kuno in jo požene. Če ni v bližini jam ali razpok, se kuna požene na drevo. Če je jasna mesečna noč, jo lovec opazi in sestrelji. Če je noč temna, si pomaga z baterijsko ali drugo lučjo*, da ugotovi, kje tiči. Tega načina lova se največ poslužujejo v primorskih krajih in tam, kjer ni dosti jam.

Lov na vabo

Lov na vabo je bil svoj čas zelo razširjen, sedaj so pa to le osamljeni primeri. Ne zato, da ne bi bil uspešen, temveč zato, ker so ljudje občutno bolj zaposleni.

Lov na vabo se vrši takole: V razpoke pod skalami in pod drevesna debela, kjer zemlja manj zmrzne, meče lovec koščke hrane. To so odpadki kakor mehke kosti, ribe, koža slanine ipd. Tla na tem mestu

* V Sloveniji je lov s svetilkami oz. z žarometi dovoljen samo na volka in divjega prašiča.

– Ur.

Veje se pogovarjajo o pomladi

Foto ing. I. Kalan

prekopljemo na kakih 40 dm², zemljo pa zdrobimo in poravnamo. Vabo polagamo zvečer, da je ne bi podnevi odnesle druge živali (ptice). Ker je kuna vso noč na nogah, naleti na to vabo in jo pojé. Zelo rada se vrača na mesto, kjer je enkrat našla hrano. Zato se bo naslednjo noč vrnila. Po sledovih stopal lovec ugotovi, ali je vabo vzela kuna ali kaka druga žival (lisica, dihur, mačka, pes ali miš). Naslednjo noč lovec vabo obnovi in nastavi skopce. Skopce zatakne in ukoplje, zemljo pa skrbno po-

ravna, da je železje dobro zastrto. Skopce nastavimo tja, kjer je najbolj gotovo, da zemlja ne bo zmrznila. Če je kuna mlada, je velika verjetnost, da se ujame, medtem ko je staro težje ukaniti. Zlasti težko se bo ujela ali pa sploh ne, če je bila že kdaj v železju. Pobrala bo vabo, toda le na mestih, kjer ni nič sumljivega. Lovci, ki se s tem bolj ukvarjajo, imajo znatne gmotne koristi. Lovec iz okolice Titograda je v zimi 1971/72 na ta način ujel 22 kun. Pri tem lovu je zelo važen večkratni obhod pasti, da se

kuna ne iztrga. V tem primeru se bo zatekla v najbližjo jamo ali razpoko.

Udomačitev kune

Čeprav je v naravi zelo plaha in velika napast v lovišču, se kuna še kar lahko udomači. Za udomačitev pa je treba ujeti še zelo mlado. Prav hitro se navadi na hrano in

na hranitelja. V kratkem si postane dobra prijatelj. Možno jo je celo dresirati in jo naučiti marsičesa. Okoli Titograda skoraj sleherno leto ujamejo nekaj mladih kun, ki jih ljudje drže udomačene in jih dresirajo. Več primerov je bilo, da je mlado kuno dojila domača mačka.

V času parjenja je pa udomačena kuna zelo nemirna in huda. Da ne uide, jo je tedaj treba imeti zaprto.

Lovčeva hči

Tone Svetina – ilustriral Štefan Planinc

(Nadaljevanje iz prejšnjega letnika)

XIII.

Vas je bila zavita v cvetoče jablane. Iz panjev so vršale čebele, iz bele cerkvice na gričku se je razlivalo praznično zvonjenje. Cesta je bila pometena, iz dimnikov pa se je kadilo močnejše kakor druge dni. Iz hiš je dišalo po cvrtju. Praznično oblečeni ljudje so hiteli proti cerkvi.

Župnik Gaber je na čast domačega svetnika pel veliko mašo. Z donečimi orglami se je mešal njegov močni bas.

V krčmi pri Osolniku je debeli krčmar priganjal posle, naj pohite, da bo veselica taka, kot mora biti.

Popoldne se je krčma začela polniti. Prihajali so možje in pari v narodnih nošah. Za belimi javorovimi mizami so sedeli okoliški kmetje, pili, kadili in se menili. Modrovali so o letini, davkih in bližajoči se vojski.

Ravnikov France, neugnan veseljak, je prišel s harmoniko. Urezal je poskočno polko, da je na mah oživel po vsej krčmi. Pari so se zavrteli.

Omizje v kotu so zasedli lovci. Kakor vsako leto ob češenju so se tudi tokrat zbrali iz vseh treh dolin. Beseda jim je tekla, kakor bi odvijal klobčiče. Tudi Jozelj in Minka sta bila med njimi.

»Poglej jo, Jozljevo,« je dregnila Makova Špela sosedo, »kako se nosi!« Z zavistjo sta jo gledali.

Po Minki so se ozirali stari in mladi. Fantje, ki so ji hodili pet pod okno, so bili kar naprej okoli nje. »Minka, ali greš?« so jo drug za drugim vabili na ples.

Minka se je razživel, nobenega plesa ni zamudila.

»Oče, danes bova pa do jutra!«

»Glej jo no,« se je smejal Jozelj in praznil bokale, da mu je kapljalo od sivih brk.

Harmonika je hreščeče igrala, fantje so vriskali in oči so se jim iskrale. Le lovci v kotu niso kaj prida plesali. Pripovedovali so svoje prigode ter razpletali lovsko bahavost, ki ob vinu ni imela meja.

»Jaz vam bom povedal tisto, kako je šel Lodička na petelina,« je prevzel besedo Jernač.

»A tisti Čeh?« so mu segli v besedo.

»Čeh je bil, res! Bogat je bil, toda slabo je mož videl in slabo slišal, lovec pa tak, da se mu je roka kar tresla, ko je zagledal divjad. Kamor sva šla, Lodička prazen v dolino. Zakupnik mi je zagrozil, da me bo spodil, če Lodička ne bo dobil petelina. Dolgo sem tuhtal. Potem sem pregovoril nekega pastirja, da bi mi pomagal. No in zvečer sem ustrelil petelina. Drugo jutro je splezal pastir na smreko s petelinom v vreči. Ko sva z Lodičko prišla, je pastir na smreki zapel. Dobro je oponašal. Z Lodičko sva naskakovala. Nekaj smrek od pastirja sem ga ustavil. Bilo je še temno. Buljil je skozi očala, ko sem mu pokazal neko senco. Lodička je pomeril in užgal. S smreke je padlo nekaj temnega. Imate ga, sem zavpil. Mož je skočil meter visoko, tako se je razveselil. Brž sva tekla pod smreko. Iščeva, iščeva, petelina pa nikjer! Dan se je že delal, ko je dedec zavil okoli grma in brcnil v vrečo. Pobral jo je – in glej petelina v vreči! Ni dosti manjkalo, da me ni užgal s puško. Tako je preklinjal, da se je pastir na smreki bal, da ga bo sklatil.

»Kaj pa je bilo s teboj, kaj pa na pitnina?«

»O, napitnina pa dobra! Ob službo sem bil in gospod me je strašno ozmerjal.«

Vse omizje se je zasmejalo, neki lovec pa se je obrnil k suhemu možičku:

»No, Kupec, ali bi ti povedal, kako si lovil divje lovce?«

Kupec je srknil, se zresnil in začel: »Mihač, saj je že dolgo pod rušo, je bil med najhujšimi divjimi lovci. Pogosto je hodil v moj revir, a dobiti ga nisem mogel. Neko megleno jutro pa sem šel opreizat za gamsi. Nekaj mi je reklo, naj grem v Žlebnico, tam se bo nekaj zgodilo. Tja sem nameril korak, čeprav sem bil drugam namenjen. Nekaj mi je reklo, da bom srečal Mihača. Previdno sem se tihotapil od skale do skale – in res: Mihač izza skale, jaz izza skale! Gledava se, oba

Preden pa se je kdo zavedel, je njegova roka že samogibno segla za pas in grozeče je zavihtel velik lovski nož

puški v rokah. Jaz dober strelec, Mihač dober strelec. Jaz hiter, on hiter. Oba puško k licu in pok je počilo! Jaz dober strelec, Mihač dober strelec, na petdeset metrov sva si bila in oba živa in cela!»

»I, kaj pa je bilo?« mu je segel v besedo mlajši lovec.

»I, kaj? Krogli sta se srečali, se zadeli, midva pa oba cela! Jaz za svojo skalo, Mihač za svojo skalo in vsak po svoji sledi nazaj. Potlej se nisva več srečala, ker nisva vedela, če bi spet tako dobro zadela.«

Omizje se je zakrohotalo in dvignilo kozarce.

»Ta je bil pa tak kot Boštjan, pastir, ki se ga Jozelj tako boji,« se je oglasil lovec Mikež. Sedel je na drugem koncu mize in s kalnim pogledom motril Jozlja. Ko je videl, da zbadljivka ni zadela, je nadaljeval:

»Jozelj, ki te grinte pastirske ne more ustrahovati, ha, ha!« Mikež se je smejal in kazal rumene, piškavke zobe. »V moj revir naj se prikladi ovčar! S polnimi hlačami bo šel v dolino, če mu bo sreča mila.«

Jozlja je bahanje bledga Mikeža zbadlo, a zbadanje je preslišal, ker je strupenega in ubadljivega lovca poznal. Mikež pa:

»Saj mu bo še hčer dal za ženo, ko se je bo dunajski gospod naveličal!«

Tedaj je Jozelj skočil in udaril po mizi, da so se kozarci prevrnili.

Bližnji lovci so Jozlja mirili, drugi pa so se jezili na Mikeža, ki je spet sprožil prepir. Harmonika je utihnila in Minka se je vrnila s plesa.

Pri lovskem omizju je nastala zadrega, nadaljnji prepir pa je preprečil nov gost. Obstal je med vrati in se razgledoval po zakajenem prostoru. Bil je visokorasel, oblečen v novo lovsko obleko, na klobuku pa mu je ponosno čepel kot omelo visok gamsov čop.

Med lovci je završalo. »Glejte ga, Vršnikov je! Kaj je le prignalo hudiča?«

Boštjan je odložil klobuk in sedel k mizi pri peči. Naročil si je vina in se mirno razgledoval.

Od doma je prišel. Zvedel je, da je šla na ples tudi Minka. Dolgo je okleval, preden se je odločil. Rad bi jo videl. Toda še pred vrati, ko je začutil vinski vzduh, se je obotavljal. V vrišču in trušču glasov ter žvenketu kozarcev se ni počutil tako brezskrbnega kakor sredi pečine. Skoraj tesno mu je bilo, ko se je oziral po znanih in neznanih ljudeh. Videl je, da ga opazujejo.

Ko je Minka zagledala Boštjana, se je zmedla. Zalila jo je rdečica. Zdel se ji je drugačen, lepši in samozavestnejši. Na njem je bilo nekaj, česar prej ni opazila. Boj s smrtjo pod plazom ga je spremenil. Od senc se mu je vlekla brazgotina, ki je še bolj poudarjala moškost drz-

nega obraza. Čutila je, kako so na njej obvisle njegove oči.

Sumljivo šepetanje in poglede je prekinil France, ki je spet zagodel. Po sobi se je razlegla razigrana melodija, ki je vabila na valček. Pari so se spet zavrteli.

Visočnikov France, sin bogatega kmeta, je prišel po Minko: »Ali bova šla, Minka?« jo je priliznjeno zaprosil za ples in prijel za roko.

»Ne počutim se dobro, France, oprosti!«

Lovci so se spogledali in tudi oče je hčer začudeno pogledal.

France se je še nekaj časa vrtel okrog Minke, potem pa se mu je pobesil nos in užaljeno je odšel. Za njim jo je poprosilo še nekaj fantov, toda vse je zavrnila.

Boštjan je gledal vrteče se pare. Židana krila so šelestela in se prelivala v slikovitih barvah, plesalkam so se oči lesketale, plesalci so tolkli s škornji, da je kar bobnelo. Užaljeni fantje so se začeli zbirati v nasprotnem kotu. Od nekod je prikretal tudi Fentov Miha. Visočnikov je bil brž pri njem.

»Zaradi pastirja, zaradi Boštjana Minka ne pleše! Kar prikoval jo je na stol. Miha, resnico si govoril,« je ščeval Visočnikov.

»Tako je, tako!« je odgovoril Fentov. »Saj sem vam pravil, česa je zmožen ta lump, toda danes jo bo skupil, če smo za kaj, fantje!« je renčal s hripavim glasom. Bil je kot pes, ki se strga z verige.

Neki fant je pristavil:

»Ali ste videli, kakšen čop ima za klobukom? Izziva! Prav pokonci mu stoji!«

Boštjan je začutil sovražne poglede iz sosednjega kota. Tudi Miho je videl; pijano je opletal. Ničesar dobrega se ni nadejal, toda mirno je pil, niti s trzlajem ni pokazal nemira.

Visočnikov pa je predlagal:

»Izzvati ga moramo, da bo začel! Potem ga bomo premlatili kot cunjno. Vrgli ga bomo na hladno in namočili v koritu, če bo potrebno!«

»Jaz ga bom, fantje, jaz bom lisjaka izbezal iz luknje,« se je ponudil pritlikav, drobčen fantè. Za Tevžka so ga klicali, bil pa je največji iz zivač. Kjer je bilo treba narediti prepir, je bil zraven, ko pa so se fantje udarili, se je brž izmuznil. Odšel je in kmalu prinesel steklenico mleka.

»Jaz mu ga bom nesel, samo da me boste branili!«

»Kar daj, brez skrbi!«

Ko je harmonika spet zaigrala, se je Tevžek pomešal med pare in se nenadoma znašel pred Boštjanom.

»Ali smem postreči, gospod?«

ln že je postavil steklenico z mlekom pred Boštjana.

Gostilna se je zakrohotala, nekdo pa je zavpil:

»Mleka pastirju, ne pa vina!«

Boštjan je s sovražnim, prezirljivo hladnim pogledom motril zbrano družino.

Jozelj se je obrnil k hčerki, ki je od strahu bledela.

»Bolje bi bilo, Minka, da bi odšla. Danes bo tekla kri.«

»Pa vendar ne, oče?«

»Za Jozljevo ga je prineslo, slamnato mu dajmo!« je z živalskim glasom zavpil v napeto ozračje Visočnikov.

»Zapleši medved, če znaš, tnala pastirska!« je zmerjal Miha.

Žaljivke so bile vedno pogostejše, le približati se še vedno ni nihče upal. Boštjan je imel hrbet zavarovan, ob strani pa so sedeli oko-

liški kmetje, pri katerih je bil dobro zapisan.

»Fantje, pastir noče piti! Ven ga vrzimo! Zgrabimo lisjaka, zrahljajmo mu kosti!«

Besede so padale, toda nihče ni hotel biti prvi.

»Ven z njim!« je vpil Miha.

Boštjan se ni ganil.

»Kure, kure, kure ste, fantje! Bojite se ga! Jaz ga bom zbezal, jaz, Miha!«

Zgrabil je liter in ga vrgel proti Boštjanu. Zgrešil je. Steklenica se je žvenketaje razbila ob steni. Ljudje so pridržali sapo. To je Visočnikovega ohrabilo.

»Kaj gledate, fantje? Ga bom pa jaz!«

Visočnikov France, ki je vsako leto nosil bandero, je pograbil drugo steklenico in jo vrgel v Boštjana. Boštjana je udarec za trenutek omamili. Ljudje, mize in svetilka na stropu, vse je zaplesalo v temnem kolobarju. Toliko da ni skočil. Ko pa se je zavedel, je bliskovito premislil: Vsi bi planili po njem, in to bi pomenilo konec. Vrnila se mu je preudarna zavest.

Obsedel je. Iz rane na čelu mu je curkoma polzela kri; pordečila je srajco, roke, mizo. Samo pesti je stisnil. Jekleno mrzel pogled, poln prezira in sovraštva je prikoval iz zivače. Tedaj se je dvignil kmet izpod gora in zavpil:

»Možje, ali bomo pustili, da bodo Boštjana ubili?« Ljudje so zamrmrali, Minka pa se je, blede kot zid, stisnila k očetu in prosila:

»Oče, pomagajte mu, pomagajte!« Jozelj je preslišal Minkine besede, jezični Tevžek, ki je prepir izzval, je že lezel pod mizo, nekaj mož, ki jih je pozval kmet, pa se je dvignilo. Grupa v kotu je neodločno obstala.

Tedaj se je Boštjan počasi dvignil. Kakor da se bo vsak hip zrušil, se je oprijel za mizo. Z opotekajočim se korakom je stopil proti vratom. Kmet izpod gora je zavpil:

»Pustite fanta, da gre!«

Preden pa je bil Boštjan pri vratih, je bliskovito, z mačjo prožnostjo, z enim samim skokom dosegel Miho. Z enim udarcem ga je zbil na tla in v istem trenutku zgrabil Visočnikovega, ki se je hotel vreči nanj. Kakor otroka ga je dvignil visoko pod strop, stopil z njim dva koraka proti sredini izbe in ga z vso silo treščil v izzivajočo družino.

»Na, sodrga!«

Boštjanov nepričakovani napad je zmedel pijane napadalce. Kdor je le mogel, se je umaknil, nihče več ni hotel biti na vrsti. Mučno, nape-to tišino je motilo le preklinjanje Mihe, ki je ležal pod mizo.

Tedaj se je Visočnikov dvignil in zavpil:

Nože ven, fantje! Stole v roko!«

Nekaj fantov se je zganilo in v kotu je spet zavalovalo.

Boštjana so te besede zbudile. Preden pa se je kdo zavedel, je njegova roka že samogibno segla za pas in grozeče je zavihtel velik lovski nož. Gibko in sunkovito se je prestopil kakor od psov obkoljena zver in brada se mu je podaljšala v napadalnem izrazu. Prestopil se je, da si je zakril hrbet, in s prezirljivim, prodornim pogledom meril drugega za drugim.

»Kar naprej! Kdor misli, da bo Boštjana, naprej! Psi, ki greste na človeka, ki nikomur nič noče!«

Nihče se ni premaknil, toda tudi Boštjan se ni ganil. Hladna preudarnost je zmagala.

»Ven iz zanke, preden se ne najde norec, ki bo udaril s stolom po luči! Vrag vedi, kaj se lahko zgodi!« Vedel je, da vsem ni kos.

Ko je videl, da mu ne grozi posebna nevarnost, je vzel klobuk in se počasi pomikal proti vratom. Tisti, ki so stali pri vratih, so se umaknili. Med vrati je še malo postal, še enkrat ošvrknil izzivače, potem pa izginitil v temo.

Boštjan se je nameril proti domači vasi. Hladen zrak pomladne noči ga je povsem osvestil. Iz rane, ki

ga je pričela skeleti, je še vedno tekla kri.

Bil je zelo razočaran. Ljudje, ki jim je vedno želel samo dobro, so ga hoteli ubiti. Zakaj? In kaj bi bilo, če bi on koga ubil?

Ko je bila vas že daleč za njim, se je ustavil, se naslonil na samotno drevo in počival. Med cvetočim drevjem so v daljavi mežikale luči. Včasih je lunin soj srebrno obliznil gore. Zalesketale so se in klicale k sebi.

»Čemu sem šel v gostilno?« je pomislil.

Nato je krenil po razmočeni poljski poti, šel skozi gozd in zavil preko brvi.

Tam je stala materina bajta, majhna in neboljena. Ko je prišel k hiši, je rahlo potrkal. V izbi se je prižgala luč. Že je zaslišal drsajoče materine korake.

»Kdo je?«

»Jaz sem, mati, Boštjan.«

»Kaj je s teboj v tej pozni uri?«

Razločno je spoznal, kako se materi trese glas.

Zaškrtal je ključ in oblila ga je motna svetloba. Ko je mati dvignila leščerbo, je kriknila:

»Križ božji, kakšen pa si!«

»Saj ni nič hudega, mati, samo vode mi dajte!«

Sedel je k peči in hlastno pil.

»Kaj pa je bilo, Boštjan?«

Povedal ji je vse, mati pa je še dolgo sedela ob njem in solze so ji tekle po zoranih licih.

Drugi dan je prišel Nek. Nič ni potrkal. V umazanih škornjih je prištorkljal v hišo in zavpil:

»Ta je pa lepa! Nikamor več te ne bom pustil! Ali si videl hudiče gruntarske, glavo so ti razbili!«

»Ni bilo hudega, Nek,« se mu je smejal Boštjan.

»Vse že vem, Boštjan! Še premalo si jih užugal. Srečo so imeli, da ni bilo Neka, uh,« je zatulil, srepo pogledal, zavil oči in zaškrtal z zobmi, da se mu je Boštjan na glas zasmejal.

»Vidiš, Boštjan,« je nadaljeval, »ti se pretepaš po krčmah, petelini pa pojo, veliki in ruševci! To ti povem, bil sem v Petelinjih kotlih. Eh, kako zvone! To ti je pesmica! Tudi Jozelj je bil, s tistim gosposkim mestjanom. In Minka z njima. Tisti Herman, ali kako mu pravijo, tišči za njo. Neža, coprnica stara, da bi hudič vzel babo, govori po dolini, kakšnega ženina bo imela.«

Boštjan se je prisiljeno zasmejal:

»Kaj hočeš, če si revež! Če si bogat, z denarjem dobiš nevesto.«

»To že, revež je revež. Kakor se obrneš, imaš rit zadaj. Ampak, Boštjan, je pa še druga. Lahko ga zasmolíš, mestjana, da se ne bo več prikazal v naše kraje. Srečal sem Minko. Veš, kaj mi je pravila? Čez nekaj dni pride tisti Herman. Pod Ostri vrh bodo šli ruševce poslušat. Veš, vse kaže, da so jo pregovorili. Dober svet bi ti dal.«

»Kakšnega pa?« je vprašal Boštjan in se zazrl v kocinasti obraz zvitega starca.

»Vem, da ga Minka ne mara. Stara dva jo silita. In tudi to vem, da je mestjan ne bo vzel. Poigral se bo z njo in jo pustil. Kaj mu bo kmečko dekle v mestu! Počakaj ga pod Orlovo steno ali kje drugje in mu osmodi okoli glave. Saj ni treba, da bi ga spravil pod zemljo! Boš videl, Boštjan, takoj bo imel srce v hlačah. Vražje si bo premislil, preden se bo spet podal v robe. In tudi Minko bo pustil pri miru. Ti si bolan, kdo bi le cikal nate.« Nek je prespal pri Boštjanu, zjutraj pa je zadel koš in se odpravil.

Boštjan je gledal za možem, ki je v zakrpanem suknjiču, z risovo kučmo na glavi in velikim košem na hrbtu koračil po poti skozi vas.

(Se nadaljuje)

Po lovskem svetu

Poni, pomočnik v lovišču

Po poročilih konjeniške revije Sankt Georg uporabljajo v ZR Nemčiji ponije tudi kot delovno silo v loviščih, za prenašanje krme na krmišča. V poštev pridejo tako islandski, norveški fjord konji, hafflingerji, naši bosančki in welški ter new-forest poniji. Ti poniji preneajo po revirjih velike količine sena in detelje kot tudi žitnega zrnja, poleg tega so pa tudi odlični jahalni konjiči. Pomoč ponijev je dobrodošla tudi na skoraj nedostopnih in težkih terenih. Tudi na lovu pri zalazu je poni odličen pomočnik, ker je iz sedla dober pregled na livade, divjad pa na mirnega jezdeca ni tako pozorna.

Vzdrževanje ponija v revirju ni tako zahtevno, kar pomeni, da se bo konj-poni v loviščih še bolj uveljavil.

Fjord konj, ki ga imenujejo tudi zahodni konj, je majhen, močan gorski konj (mrzlokavec), ki ga zrejajo na Norveškem in ga tam imenujejo tudi norker. Visok je 1,30 do 1,45 m. Je zelo trden in vzdržljiv. Po barvi spominja še na divjega konja, je izabelaste barve z jeguljasto črto ter zebrastimi lisami. Pozornost zbuja pokonci stoječa dvo-barvna (svetla in temna) griva.

Jože Mejač

Lovski oprtnik

Zaščita narave in človekovega okolja tudi skrb lovcev!

V dnevnem časopisju in revijah je mnogo o varstvu narave. Leta 1954 je bila ustanovljena Gorska straža, ki ima namen ščititi rastlinstvo in živalstvo pred nevzgojenimi in nekulturnimi ljudmi ter opozarjati nerazsodne izletnike, naj ne uničujejo narave. V GS smo se znova srečali planinci in lovci, pripravljeni braniti naravo in njene lepote. Naši gozdovi so postali smetišča, ki kažejo nekulturn odnos ljudi do narave. V gozdu

odlagajo nepotrebno ropotijo, predvsem konzervne škatle, staro železo, steklenice, papir, stare smrdljive cunje, stare dele koles, avtomobilov itd. Lovci smo dolžni, da čuvamo naše gozdove pred požari, pred uničevalci narave. Lovci, člani Gorske straže, pospravimo nesnago iz gozdov v odpadne jame ali pa jo sežgimo, zlasti odpadno sintetično embalažo, ki ne strohni! Namestimo opozorilna gesla, da gozd ni primerno mesto za odlaganje smeti. Prepričajmo okoliške prebivalce gozdov, da odpadke odvržejo v za to pripravljeno jamo. Ko je polna, naj jo zagrebejo in poiščejo zopet novo smetišče – novo odpadno jamo. Gozd je prebivališče divjadi, ki jo lovci gojimo in se brigamo zanjo. Razbite črepinje v gozdu, prerasle s travo, so nevarne ljudem, ki nabirajo suhljad, gobe,

borovnice, zdravilna zelišča itd. Nevarne so tudi lovci in lovčevemu spremljevalcu psu. Z njimi se lahko poškodujejo ali celo zastrupijo. Tudi iz mest vozijo odpadke v gozdove. Take ljudi je treba legitimirati, jih poučiti in – če ne gre drugače – kaznovati! Lovci pa mora ob vsakem primeru ostati miren in nepristransko razsoden. Predstavlja naj človeka s čim večjo srčno kulturo. Z dobrim zgledom bomo dosegli največ, z dejanjem bomo pokazali, kakšen mora biti lovec. Člani Gorske straže bodimo zgled tistim, ki nimajo čuta odgovornosti in pozabljajo na dobrine zdravega človekovega okolja.

Vladimir Pleničar,
član Gorske straže
LD Vodice

Poziv na akcijo

Tako sem razumel članek dr. Avčina pod naslovom »Lovci, pomagajmo kmetu«, Lovci št. 9/72.

Menim, da je ta članek vse hvale vreden, saj je prišel v trenutku, ko naša družba v celoti začne novo etapo v svojem socialističnem razvoju. Mislim, da tudi v tej etapi slovenski lovci ne smemo zaostajati, saj se bitka ne vodi za neke abstraktne interese, samo za amandmaje, temveč za mladino, za razvoj samoupravljanja in odpravo raznih deformacij. V središču naših akcij morajo biti poleg osrednjih lovskih vprašanj tudi tista, ki izvirajo iz vsakodnevnih problemov vseh delovnih ljudi, torej tudi tista, o katerih govori dr. Avčin v svojem sestavku.

Naš delovni človek ni samo delavec v tovarni, podjetju, zadrugi in ustanovi. Naš delovni človek je prav tako tudi individualni kmet, od katerega je v precejšnji meri odvisno, kaj in koliko imamo za prehrano delovni ljudje na sploh. Zdi se mi, da tudi kmet, ki v potu svojega obraza doprinese svoj delež s pridelovanjem dobrin ali z varovanjem naravnega okolja, brez katerega ne bo obstal človeški rod, zasluži vso našo pozornost, pomoč kakor

tudi tretman, ki ga imajo vsi drugi delovni ljudje, zaposleni v družbenem sektorju.

Mladina, delavec, kmet in pošten inteligent so že v času NOB predstavljali centralni interes vseh naših akcij. Bilo bi prav, da ta interes, ki je zaradi splošnega procesa industrializacije pri reševanju kmečkih problemov upadel, vrnemo v središče naših obvez in razprav na vseh nivojih, predvsem pa v lovske družine in gozdnogosp. podjetja, ki so s kmetom v najožji povezavi ali se z njim najpogostejše srečujejo.

Dr. Avčin nam je povedal to, kar v osnovi že vsi vemo in čutimo. Pokazal pa nam je tudi, kako z nekaj intuicije, prizadevanja in dobre volje lahko naredimo velika dela in usluge. Če pogledamo, kaj je bilo doslej storjenega v korist našega kmeta, predvsem v hribih, lahko ugotovimo, da prav malo. Tu mislim predvsem na tisti osnovni problem, »kako zadržati kmečkega človeka doma na njegovi grudi«. Če bi ta problem uspeli rešiti, bi bili naši hlevi zopet polni živine, kakor so bili nekdaj, vsa zemlja intenzivno obdelana, sadovnjaki polni, drobnica v planinah itd. Gotovo je, da nam v takšni situaciji ne bi bilo treba uvoziti za ca. 182 milijonov dolarjev poljskih pridelkov, od katerih del tudi za Slovenijo. Postavlja se vprašanje, ali nam je to potrebno pri tako bogatem in pogojenem prirodnem potencialu, ki ga imamo v naši domovini. Ker nimamo rešenega tega osnovnega vprašanja, se pojavljajo poleg čisto socialnih vprašanj tudi problemi v zvezi z migracijo iz vasi v mesta, da ne govorimo o odhodu mladih ljudi v zamejstvo, ali o devizah, ki se trošijo za oddih v tujih krajih ob tako lepi naravi doma.

Opustimo miselnost o kulkah, če je ta še kje prisotna. V mnogih primerih bi vrednost vsega imetja, ki ga ocenjujemo za današnje pojme kot normalnega in ki je last naših dobrih državljanov, presegla vrednost tistega, kar ima ali bi imel naš hribovski kmet, pa čeprav bi imel poln hlev živine in vse druge vire dohodka maksimalno izkoriščene. Saj pravimo, kdor pošteno dela in več doprinese,

Vedno več takšnih prizorov

Foto Vl. Pleničar

naj tudi več ima. Če je tako, potem, tovariši na položajih, funkcionarji, poslanci kakor tudi vsi mi ostali, pojdimo v akcijo za našega kmeta, neposrednega proizvajalca agrarnih dobrin, čuvarja naše prirode in pomembnega člana v verigi naše obrambe! Menim, da so danes vsi pogoji dani, da si kmet, delavec in naš inteligent podajo roke v tem smislu, da vsa večja podjetja oziroma tudi manjši kolektivi prevzamejo nekakšen patronat nad vami ali celo posameznimi domačijami. S prostovoljno delovno akcijo, s prihranjenim denarjem od nepotrebnih reprezentanc, raznih honorarjev, neučinkovitih reklam ali drugih podobnih dajatev, kakor tudi iz dela obstoječih skladov bi v precejšnji meri lahko garantirali ali pa kar sami financirali v obliki kredita, morda celo brez vračanja, ureditev kakšne ceste, poti, obnovo vasi ali hiš, nabavo strojev, napeljavo elektrike in vode, nekakšne kulturne koticke, zdravstvene preglede, analizo zemljišča itd. Prepričan sem, da bi se kmetje z veseljem obvezali za protivrednost pripraviti del stanovanjskih prostorov za turizem, kamor bi člani takšnega kolektiva prihajali s svojimi družinami na oddih, jim pridelali vso potrebno ozimnico, pošiljali svoje pridelke čez leto po cenah, ki bi bile gotovo nižje od tistih na trgu ali v trgovinah, preskrbovali celo njihove menze itd. Možnosti za kompenzacijo je veliko. Ne vem, katera plaža, hotel ali druga poznana turistična točka v dolini lahko nudi večji mir, boljši zrak, tako dobro in zdravo kmečko hrano, brezskrbno igranje otrok in vse drugo, kakor naše vasi ali celo posamezne kmetije, če bi bili samo malo pripravljeni za takšne dejavnosti. Kaj bi s tem dosegli? Kmeta bi v prvi vrsti materialno podprli, moralno stimulirali, pritegnili k večji proizvodnji, mu vrnili občutek, da ni več prepuščen sam sebi, bogu, naravi, prekupčevalcu in davkarji. Uvidel bi, da je tudi on enakovreden član vsem drugim proizvajalcem. Verjetno bi v takšni situaciji začel bolj razmišljati o svoji zemlji in svoji perspektivi, vezani na

svojo dom in svojo zemljo. Uvidel bi, da je izven doma samo eden med mnogimi ne-kvalificiranimi v tujini in do kraja izkoriščen, medtem ko je na svoji zemlji kvalificiran proizvajalec. Povsem drugačen je občutek, če veš, da vložen trud ni zastonj in da boš vse, kar prideláš, tudi gotovo in ne pod ceno prodal.

S tem v zvezi tudi mi lovci čim prej pripravimo program akcije na svojem območju po vzorcu LD Mokrc. Kar koli bomo naredili, bomo naredili v splošno dobro, v dobro kmeta, s tem pa tudi naravi sami, za katere varstvo smo lovci in gozdarji še posebno odgovorni.

Ivan Cvek

Pri lovu na volka puška najučinkovitejša

V gozdovih Gorskega kotarja (125 000 ha), katerega tri občine Delnice, Čabar in Vrbovsko mejijo na slovenske občine Ilirska Bistrica, Cerknica, Ribnica, Kočevje in Črnomelj, je bilo v letu 1972 uplenjenih 15 volkov. Leto prej je bilo na tem območju uničenih 18 volkov. Devet volkov v preteklem letu je bilo odstreljenih v gojitvenih loviščih gozdnega gospodarstva Delnice in Vrbovsko. Preostalih 6 volkov so uplenili v loviščih lovskih društev. Kakor pri slovenskih lovcih je bila tudi v Gorskem kotarju najučinkovitejša puška. Odstreljenih je bilo 10 volkov, na cianovodikove kapsule so pobrali le 3 volkove, medtem ko je avtomobil usmrtil 2. Od vseh je bilo 8 samcev in 7 samic, 10 odraslih in 5 mladih.

Najuspešnejši pri zatiranju volkov preteklega leta je bil lovec Živko Brnelić iz Crnega luga pri Delnicah, ki je od štirih uplenjenih ustrelil dva v dveh dneh proti koncu decembra 1972. Treba je vedeti, da je v Gorskem kotarju uporaba ciankalijskega dovoljenja, vendar se zastrupi znatno manj volkov, kakor jih uplenijo z drugimi lovniimi sredstvi. To potrjujejo podatki o uplenitvi volkov v letih od 1963 do 1972. Od 163 volkov v tem času jih je padlo pod puško 111 ali

Živko Brnelić z enim izmed štirih v letu 1972 uplenjenih volkov
Foto A. Frković

68 %, na strup 31 ali 19 %, ujetih v skopce ali drugače 8 ali 5 %, pokončanih od vozil 13 ali 8 %. To navajam zato, da bi omajal mnenje tistih, ki zadnje čase zastopajo (teoretsko) mišljenje, da bi ponovna uvedba cianovodikovih ampul v Sloveniji pomenila iztrebljenje volka.

Ing. A. Frković

Naše misli ob 400 letnici kmečkih uporov

Proslave, oddaje po radiu in televiziji, pisanje po časopisih in ne navsezadnje odkritje spomenika kmetom junakom izpred 400 let naj dobi tudi pri lovcih svoje mesto. Ni zgolj naključje, da se kot lovec čutim dolžnega poiskati prostor za nekaj besedami o tej obletnici v našem glasilu. Smo le potomci tistih znanih in nezna-

nih nadvse pogumnih in ne po njihovi krivdi zaslužjenih ter teptanih in izkoriščanih prednikov, ki so bili pripravljeni dati vse, tudi življenje, za eno samo stvar: Svobodo. Kri je najmočnejša zahteva. In ker so takrat, 1573. leta, naši prednamci imeli to grozljivo veliko zahtevo, je moral biti ta dolg v naslednjih stoletjih poravnán. Zadnje izplačilo je bilo opravljeno v letih 1941—45. Ker pa so prav lovci v času NOB prispevali znaten delež pri zadnjem obroku, ki ga je dobil naslednik tistih, ki so pred 400 leti obračunavali z našimi puntarji, naj bo to naše jubilejno leto tudi v naši lovski zvezi bolj vidno kakor nekatere druge obletnice.

Lovci so bili kot najboljši poznavalci gozdov, planin in skritih krajev ter poti najboljši kurirji in vodiči. Koliko življenj je bilo s tem prihranjenih!

Vsi vemo, kakšna skrb in odgovornost prehaja v teh časih na splošni ljudski odpor in civilno zaščito. Ponovno prihajamo zopet do pomembnosti in vloge, ki bi jo prav naša lovska organizacija prevzela v času, ki si ga sicer ne želimo, moramo pa biti vedno nanj pripravljeni.

Menim, da bi bilo umestno, če bi se naše lov. organizacije udeležile vsaj nekaterih proslav v počastitev kmečkih upornikov pred 400 leti.

Franc Logar

S fosforno emulzijo proti srakam in vranam

Lansko leto spomladi mi je moj prijatelj Jože pokazal leglo mladih divjih zajčkov v vinogradu pod vinsko trto, med zelenjem, da jih je bilo težko opaziti. Takoj sem odšel domov po Leica fotoaparat. Čez pol ure sem se vrnil. V gnezdu so se trije stiskali skupaj, četrti pa je bil stran kak meter. Seveda se nisem nobenega dotaknil. Tudi

rastline, med katerimi so bili skriti, nisem nobene odtrgal.

Čez tri dni pa mi je Jože ves ogorčen prišel povedat, da je sraka našla zajčke. Zasačil jo je, ko jih je napadala in dva že ubila, s tem da je živima izključevala oči. Vesel sem bil, da je sraka dobila plačilo za svoje grešno delo s šibrami.

Preostala dva živa zajčka sta bila tam še do noči, zjutraj sem pri gnezdu našel samo mrtva. Živa mladička je skoraj gotovo mati zajka odvedla ali odnesla drugam na varno.

Torej zopet primer, kako škodljive so srake v lovišču. Pa se še kdo najde, ki je proti uničevanju srak in vran s fosforno emulzijo. Vsak lovec ve, da je srako težko dobiti na muho. Edino zanesljiv način so s fosforno emulzijo zastrupljena jajca. Z njimi sem pri pokončevanju vran in srak imel prav dobre uspehe. Dokler ne bomo pokončili večjega dela srak, ne bomo imeli uspeha, zlasti ne s fazani in z jerebicami, saj srake najdejo vsako gnezdo. Ko gre

fazanka ali jerebica z gnezda po hrano, ji prebrisana sraka izmakne jajca.

April je najprimernejši čas za strupljenje vran in srak z zastrupljenimi jajci. Fosforno emulzijo dobite z navodili vred v Lovski zadrugi. Vendar mora imeti lovska družina za nabavo dovoljenje občinske sanitarne inšpekcije.

Leopold Pavlin,
Gor. Zabukovje —
Trebelno

Mladi pišejo

Med gamse

Sem lovčeva hči, zato se po mojih žilah pretaka tudi nekaj lovske krvi. Ko odhaja oče na lov, bi vedno najraje odšla z njim, pa mi to skoraj vedno preprečuje šola. Neke sobote popoldan pa je

oče le ustregel moji želji in me vzel s seboj v hribe. V nahrbtnik je naložil več kg kamene soli. Rekel je, da jo nese gamsom. Ko sva odšla od doma, mi je pojasnil:

»Če hočeš zares videti gamse, moraš med potjo biti popolnoma tiho in se z menoj sporazumevati le z določnimi znamenji.« Tako sva prišla do lovske kočice, ko je bil že skoraj mrak. Med potjo sva videla lepega gamsa.

Oče mi je pojasnil, da je to samotar (star gams). V koči sva pripravila toplo večerjo. Po večerji pa odšla takoj spat, ker je bilo treba naslednje jutro zgodaj na noge, če sva hotela videti prebujajočo se naravo. Vstala sva, ko je bila še tema. Pripravila sva čaj. Ko se je pričelo svitati, sva odšla. Na prisojni strani od kočice je s stene padel kamen. Oče me je opozoril, da ni padel sam od sebe, zato sva opazovala v tisto smer in kmalu zagledala gamsa v steni. Bil je lep kozel. Oče mi je v šali dejal, da je to tisti, kateremu je mama vsak dan rekla, da meče kamenje s stene. V poletnem času smo v tem kraju delali lovsko pot in ob tej priliki vsak dan videli istega gamsa. Ko se je premikal po strmih pobočju, mu je izpod nog od časa do časa zletel kak kamen v globino. Ko sva se gamsa nagledala, je oče oprtal nahrbtnik s soljo in sva krenila proti bližnji solnici. Še preden sva prišla do cilja, sem opazila, da se nekaj premika. Opozorila sem očeta. Pogledal je z daljnogledom, nato ga je dal še meni. Videla sem majhnega kozliča. Očeta sem vprašala, če je sam. Odgovoril mi je, da ne, češ nekje blizu mora biti tudi njegova mati. Kmalu sva ugledala tudi kozo, nato še drugo in še tretjo. Bil je cel trop. Pričela sva šteti in naštela 18 živali. Najbolj zanimivi so bili kozlički, skakali so okrog svojih mater, se podili po skalah in skakali eden čez drugega, ta čas pa so se njihove matere mirno pasle. Očetu je bilo skoraj žal, da jih bova morala spoditi, ker so bili pri solnici. Poskušala sva se jim približati. Prišla sva jim na razdaljo kakih 100 m, ko naju je opazila ena izmed

Četrti pa je bil stran kak meter

Foto L. Pavlin

koz. Presunljivo je zažvižgala in vsak mladič je skočil k svoji materi, nakar so se umaknili v strme police. Oče me je opozoril, da morava sedaj nekaj časa počakati, ker je nevarno hoditi pod police; gamsi namreč med premikanjem prožijo kame-nje. Ko se je vse umirilo, sva odšla do solnice. Oče je v solnico vložil soli. Nato pa sva se vrnila v lovsko kočo. Doživela sem nepozabne tre-nutke med divjadjo.

Danica Koren,
učenka VII. r. osn. šole

Lovska organizacija

Člani LD Pernica s praporom pred svojim domom

LD Pernica pri Mariboru

O naši lovski družini se do danes ni ravno dosti slišalo in pisalo in bi jo zato rada predstavila bralcem.

Družina šteje 40 članov, starejših in mlajših, ki vsi po svojih močeh skrbijo za napredek družine in dobro gospodarjenje v lovišču. Čeprav je bila družina ustanovljena že takoj po osvoboditvi, je komaj pred kratkim dobila svoj lastni lovski dom, ker je prej vsa zbrana denarna sredstva vlagala za izboljšanje lovišča. Otvoritev doma, združena z razvitjem lovskega prapora, je bila 20. junija 1971. Prvo večjo razstavo lovskih trofejev pa je naša LD pripravila, v sodelovanju s sosednjimi LD, 28. 5. 1972. Na lovski razstavi v Mariboru je najboljši rogovič srnjakov z našega lovišča dobilo zaslužena odličja. Lovski dom je prijetno zbirališče članov ne samo na obveznih sestankih, temveč tudi po končanih lovih. Tam se pri dobri kapljici iz lastnega vinograda, ki ga zgledno oskrbuje starešina tovariš Filipčič, članom razveže jezik in se ob takih priložnostih marsikaj koristnega in tudi šaljivega dožene.

Viktorija Silc

Visoko pod vrhom Matajurja...

...je 8. oktobra 1972 LD Kobarid odprla svojo lovsko kočico in ta delovni uspeh primerno proslavila.

Na otvoritvi so dobili pismena priznanja goriške lovske zveze za svojo prizadevnost pri gradnji kočice in za druge lovske zasluge starešina LD Ciril Uršič iz Kobarida, Mihael Uršič iz Borjane in Milan Uršič iz Mlinskega.

Da ne bi bilo okrog 300 udeležencev prireditve na Matajurju lačnih, je v glavnem poskrbel prizadeven lovec in »lovski kuhar« Darko Ohojak iz Sužida, ki je v velikem kotlu pripravil okrog 80 litrov okusnega srnjakovega golaža. Darko je res pravi lovski kuhar, saj na vseh slavnih ali družabnih lovskih prireditvah v glavnem on kuha, peče in cvre, za kar mu lovci dajejo vse priznanje.

Najstarejši udeleženec je bil še vedno uren in gibčen »kot srnjak« Franc-Jozef Konavec iz vasi Svino, ki je v 87. letu starosti še vedno raven kot šolsko ravnilo. In to kljub temu, da ga je v prvi svetovni vojni priganjal po soški, tirolski in drugih frontah cesar Franc Jožef; da ga je v zadnji vojni zaradi aktivnega delovanja v NOB trpinčil v tržaških zaporih »Coroneo«

in v internaciji Mussolinijev fašizem; da ga je po padcu italijanskega fašizma mrčvaril po nemških taboriščih Hitlerjev nacizem. Konavec je kakor iz železa. Na dan otvoritve se je s sinom Jankom in 7-letnim vnukom podal na naporno pot pod sam vrh Matajurja. Pred kočico je sedel na skalo, od veselja so se mu zaiskrile solze v očeh, lovci pa so mu zadovoljni nazdravili: »Še na mnoga leta!«

Ivan Kurinčič,
ldrsko

Oglejmo si obe plati!

Pred približno tremi leti smo ruški lovci razdelili naše lovišče na pet revirjev, po zgledu lovskih tovarišev na Tolminkem. Lovišče je hribsko – pohorsko, z nekaj malega v ravnini. Živalstvo zastopa razna divjad, kakor jelen, gams, srna, divji prašič, divji petelin, zajec, fazan in drugo. Ker je torej naseljenost zelo pestra, je priložnosti za gojitev dovolj. Večina našega lovišča se nahaja na področju Gozdnega gospodarstva Maribor, ki je povsod uredilo gozdne ceste, tako da je zelo lahko dostopno, celo pozimi, ker v glavnem vse ceste redno plužijo.

Članstvo smo razdelili na revirne skupine. Vsako vodi revirni vodja. Iz kratkega opisa bi marsikdo razbral, da so podani vsi pogoji za dobro gospodarjenje v lovišču. Ker sem bil prej lovski čuvaj, nazadnje pa revirni vodja v naši LD, bom nanizal nekaj stvari, za katere mislim, da jih ne bi smelo biti, da kvarijo naše lovsko sožitje in ne vplivajo najbolj na vzgojo bodočega lovskega kadra.

Revir, ki mi je bil kot čuvaju zaupan, je obsegal približno 2500 ha hribskega lovišča, z razliko, da tedaj v njem še ni bilo tako urejenega cestnega omrežja. V revirju sem naredil 9 krmišč, od tega 2 za jelenjad, 56 solnic ter 5 visokih prež. Ker smo imeli lovski čuvaji (pomožni) določen letni honorar 20 starih tisočakov (in par čevljev), je večina članstva menila, da smo s tem zadostno plačani, ter se tako mirne vesti odtegovala sodelovanju na terenu. »Bo že čuvaj naredil, saj je zato plačan!« Takrat sem bil razmeroma mlad, poleg tega sem imel izkušnje poklicnega lovca ter polno srce lovskega idealizma, zato sem torej delal. Izdatkov za krmo takrat ni bilo, delal sem vejnike ter jih nosil daleč do krmišč. Lovske tovariše sem pogosto srečeval v lovišču, ko so šli na gamsa ali srnja-

Pod vrhom Matajurja pred lovsko kočo LD Kobarid ... Trije Uršiči, ki so dobili priznanje ZLD Gorica

ka; veselo so me pozdravljali ter dobrohotno opozarjali, če so opazili v revirju prazno solnico ali še nenapolnjeno krmišče. Ko pa je bilo lova konec in je nasedlo snega, včasih tudi čez meter, je bila moja sled samotna, da me je bilo včasih kar strah.

Trpljenje divjadi v trdi planinski zimi me je vzpodbudilo, da sem večkrat na naših lovskih sejah potrkal na lovsko zavest tovarišev. Moram reči, da so se mnogi strinjali s pomočjo divjadi, čeprav je prevladovalo mnenje, da krmljenje ni potrebno ter da narava sama nudi divjadi dovolj. To pa je bilo mnenje, ki bi ustrezalo našim gozdovom pred 30, 40 leti, ne danes.

Ob razdelitvi lovišča na revirje so čuvajska mesta ukinili. Prevzel sem vlogo vodje revirja Smolnik, dodeljenih pa mi je bilo 12 lovskih tovarišev. Sprejeti so bili pomembni sklepi o dolžnostih,

ki naj bi jih imel do divjadi vsak član. Med drugim je bil vsak dolžan oskrbovati tudi po eno krmišče za veliko divjad ter ustrezno število solnic. Obstoječa krmišča sem torej poveril lovcem, pet pa smo jih dodatno postavili.

Že pri gradnji so nastopile težave. Po spisku nas je bilo za naš revir 12, za delo pa sem imel v pomoč le dva ali tri. Drugi so vedno našli izgovor in jih nisem mogel pritegniti. Vztrajal je le tak kandidat, ki so mu bile po pravilih potrebne delovne ure. Obstoja sicer določilo, da plača vsak član 200 din, kolikor svojih obveznosti ne izvrši. Nekateri so plačali, njih jeza pa je letela vedno na revirnega vodjo, ki v poročilu ni mogel navesti njihovega »sodelovanja«.

Seveda so krmišča, dodeljena takšnim lovcem, ostajala prazna in spet smo bili trojica, četverica žrtve, da smo jih oskrbeli. To se je ponav-

ljalo in se še ponavlja, na žalost.*

Zavoljo navedenih razmer sem prosil za razrešitev dolžnosti revirnega vodje. Pa je prišlo spet drugače, ker je »navada železna srajca«. Odločili smo se, da naredimo glavno krmišče v revirju, kjer se pretežno zadržuje jelenjad. Na pobudo sem izvedbo prevzel sam, pod pogojem, da mi bodo člani pomagali. Kdor je že imel opravka s takim objektom, ve koliko je s tem dela. Ob pričetku nas je bilo dvakrat po pet, dvakrat po 4, potem pa sta ostala le še dva kandidata in jaz. Le tu in tam je prišel kdo pogledat, češ »kako kaj gre, fant«.

* Tisti, ki ne izpolni obveznosti, predpisane v poslovniku in s sklepi organov LD, stori disciplinski prestop in ga je moč disciplinsko kaznovati.

— Ur.

je,« rok si pa nihče ni umažal. Stalo nas je dosti truda, da smo krmišče dogradili. Najbolj se z njim ponašajo seveda taki, ki se dela niso pritaknili.

Kdor je lovec s srcem, idealist, ta ne more iz svoje kože! Zmotil sem se, misleč, da bom s funkcijo odložil tudi odgovornost za divjad. Moralna plat mi tega ne dopušča. Ne morem si kaj, ko pozimi zrem skozi okno, da ne bi pomislil na srne in gamse v globokem snegu, na revo in bedo, ki jim zre iz lepih oči. Kaj nam takrat divjad ne očita, glej človek, ohranil si nas sicer v atomsko dobo, ali pa si šteješ v zaslugo tudi to, ko nas vidiš živetariti v okoljih, ki nam že zdavnaj ne nudijo tistega naravnega, kar nam je gozd včasih dajal. Danes, ko je modernemu gozdarju napoti že vsak grmiček, ki ne obeta zrasti v drevo, vsaka malina

Pod vrhom Matajurja ... »Lovski kuhar« Darko Ohojak je ob otvoritvi lovske koč LD Kobarid poskrbel za številne udeležence z okusnim golažem

Franc-Jozef Konavec – 87 let – visoko pod vrhom Matajurja pred kočjo LD Kobarid Vse tri foto I. Kurinčič

in robida, ki se pred srpom nista dovolj skrili, se torej ne čudimo, če se pojavlja škoda od divjadi! Samo človek je v stanju deliti stvari na njemu koristne in škodljive!

Omenil sem že, da imamo v lovišču precej gozdnih cest. Kako vplivajo na divjad, to ve vsak lovec. Nesporno je, da ji krčijo življenjski prostor. Temu se ne da odpomoči. Dejstvo je, da se sedaj mnogokrat v lovišču srečam z lovci, ki prihajajo sem le žet, kar so drugi sejali. Tega nikomur ne prepreči bolezen ali pomanjkanje »dragocene« časa. V lovišču srečam ljudi, ki so se zahvaljujoč tehniki in cestam upali tja, kjer je včasih koračila le noga pravega lovca, ki ni motila planinske ubranosti z vsakdanjo divjo jago, ki se, sklicujoč na plan odstrela, vrši domala dan za dnevno.

Rad bi se pogosto srečaval z lovci, vendar ne samo na

pohodu za divjadjo, tudi pri delu v lovišču, ki je danes nujno, nepogrešljivo. Marsikdaj, ko pride noč, čutim olajšanje. Takrat vem, da je v lovišču zavladal mir, ker zaenkrat še ne lovimo z infraoptičnimi pripomočki. Toplo privoščim trofejo lovca, ki si rok ni umazal le s krvjo divjadi, temveč tudi z delom zanjo. Ljudje pa, ki pravijo »to ni potrebno«, ali njim podobni, naj ne bi imeli prostora v naših vrstah! To, tovariši lovci, je druga plat medalje, neprijetna. Dolžni pa smo si jo odkrito ogledati.

Jože Šmidhofer

Tečaj za lovske čuvaje

Tudi letos je Lovska zveza Slovenije izvedla tečaj za lovske čuvaje, od 1. do 28. februarja, v počitniškem domu Republiškega sekreta-

riata za notranje zadeve na Ugarju pri Ribnici na Dolenjskem.

To je bil že četrti zaporedni tečaj v zadnjih štirih letih. Na teh tečajih se je zvrstilo že 145 tečajnikov. Zadnji tečaj je uspešno končalo in si s tem pridobilo kvalifikacijo za lovskega čuvaja 35 tečajnikov.

Letošnji udeleženci so bili zbrani prav iz vseh predelov Slovenije. Pod izkušenim pedagoškim vodstvom požrtvovalnega Miloša Keliha in njegovega pomočnika Milana Koprivca so tečajniki poslušali vrsto predavanj,

spremljanih z diapozitivi in s filmi. Bili so tudi na enodnevem praktičnem delu v lovišču, ogledali so si vzorno urejen revir lovišča Rog — Kočevje in bili seznanjeni s pomenom naselitve risov. Obiskali pa so tudi lovski oddelek tehniškega muzeja v Bistri.

Trije tedni so bili za marsikoga precej naporni, saj je bilo dnevno poprečno, tudi ob nedeljah, po devet ur predavanj. Kljub temu pa so tečajniki našli čas za medsebojno spoznavanje. Prepričani smo, da se je v tem času splota marsikatera trdna

Tečaj za lovske čuvaje
LOVSKE ZVEZE SLOVENIJE
Ugar pri Ribnici na Dol.

23. febr. 1973

P. n.

RADIO-TELEVIZIJA LJUBLJANA
direkcija
v Ljubljani

Lovci, zbrani iz raznih krajev Slovenije na tečaju v Ugarju, smo v četrtek, 22. februarja t. l., ob 19.35 uri gledali na naši televiziji tako imenovani »poljudno znanstveni« film Lov na divje živali v Keniji. Prikazoval je ameriške lovce, kako so pobijali divjad v tej afriški deželi. Za naše pojme to ni bil lov, ampak navadno mesarjenje, da smo se zgražali ob krvavih prizorih. Prepričani smo, da se je ob odvratnih slikah zgražal tudi velik del naše javnosti, češ takšni so lovci tudi pri nas.

Ti Američani nam prek televizije niso znali povedati kaj več kakor to, kako lepo je žival ubiti, nič pa o tem, kako lepo je gledati živo v naravi. Nič besed o varstvu in zaščiti divjega živalstva, ki mu civilizacija vse bolj ozi življenjski prostor. Nič o tem, da bi moral biti sodoben lovec varuh in zaščitnik divjadi. Dandanes ima lovec vendar v naravi samo vlogo regulatorja in lovi v prvi vrsti živali, prešibke za krepak nadaljnji razplod, z odstrelom ureja spolno in starostno razmerje ter odstrela le določeno število divjadi, če povzroča preveliko škodo na poljih in v gozdovih.

Priznavamo, da so tudi pri nas še nečastne izjeme, podobne »lovcem« iz kritiziranega filma. Vendar je neizpodbitno, da danes naše lovske organizacije — od Lovske zveze Slovenije do sleherne lovske družine — stojijo v prvi vrsti pobornikov za varstvo vseh vrst naše divjadi, še posebno ogroženih, in tako častno izpolnjujejo dolžnost, ki jim jo je poverila družba. Zato podpisani odklanjamo takšno ameriško lovsko etiko in protestiramo proti predvajanju takšnih filmov, ki mečejo napačno luč tudi na naše lovstvo in naše lovce.

Cenjeni naslov prosimo, da v bodoče uvršča v televizijski program takšne filme, ki bodo vzgajali našega človeka — predvsem pa mladino — v pravilnem odnosu do divjih živali in narave sploh. S spoštovanjem in pozdravom!

Kandidati za lovske čuvaje:
(podpisanih 35 tečajnikov in vodji tečaja)

Udeleženci lovskočuvajskega tečaja na Ugarju, februarja 1973, v sredini spredaj vodji tečaja Miloš Kelih in Milan Koprivec

prijateljska in tovariška vez v skupnem prizadevanju pri varovanju okolja in gojitvi divjadi.

Tečajniki so del izpita opravljali pismeno v testni obliki, kar se je izkazalo kot zelo uspešen preizkus znanja. Ta način bo predvidoma zamenjal tudi pretežni del dose-danjega opravljanja lovskih izpitov.

Tečajniki se tudi na tem mestu zahvaljujejo Lovski zvezi Slovenije, tovarišema Kelihu in Koprivcu, Republiškemu sekretariatu za notranje zadeve in osebju Doma na Ugarju, upravi lovišča Rog in predavateljem, skratka vsem, ki so prispevali k uspešni izvedbi tečaja.

Ljuban Zadnik

Jubilanti

Direktor Lovske zadruge Ljuban Zadnik – šestdesetletnik

Kdo ga ne pozna, lovca, kinogola, ribiča — skratka Ljubana? Po poreklu Bohinjec, rojen pa v Ljubljani 23. 2. 1913, je bil lovsko krščen leta 1931 na Cesteh pri Rovtah. Potem je vsa njegovo življenje najtesneje povezano s lovstvom. Brez njega si ne moremo predstavljati Lovske družine Pšata, katere starešina je od njene ustanovitve leta 1946 pa vse do danes. Tudi v Okrajni lovski zvezi oz. Zvezi lov. družin Ljubljana deluje vse-skozi od leta 1946 kot član upravnega odbora, zadnji dve leti pa kot njen predsednik. Letos je bil tudi izvoljen za podpredsednika Lovske zveze Slovenije. Direktor Lovske zadruge za Slovenijo pa je od l. 1964.

Ni trenutka, da tudi ne bi bil tesno povezan s kinologijo. Vodnik ptičarja je od svojega 23. leta, kasneje je bil krajši čas tudi tajnik in nekaj let podpredsednik DLP.

Sodnik za ptičarje in šarivce je od leta 1948. Sodeloval je pri ustanovitvi Kinološke zveze Slovenije (tedaj KUS) in kot njen prvi predsednik štiri leta oral celino na kinološkem polju. Premalo prostora je na voljo, da bi lahko opisali vse njegovo delo, njegovo ljubezen do narave, do divjadi in še posebno do psa, ki ga že desetletja spremlja dobesedno na vsakem njegovem koraku, na lov ali v pisarno. Nesebičen, požrtvovalen, delaven, organizator, vodnik in učitelj — to je naš Ljuban! Kot neizčrpen vir teoretičnega in praktičnega znanja je vedno pripravljen dati vsakomur dober, koristen nasvet. Jubilantovo delo in življenje je zapisano tudi na mnogih straneh našega glasila Lovca in v lovski literaturi sploh, saj je znan kot pisec številnih stvarnih in jedrnatih strokovnih člankov.

Skrajno pošten, enako kritičen in strog do sebe kakor do drugih si je pridobil širok krog prijateljev in velik ugled. Odlikovan je z vsemi tremi odlikovanji Lovske zveze Slovenije, z več kinološkimi in z redom II. stopnje Ribiške zveze Slovenije.

Prijatelji in sodelavci se mu s športno-lovsko iskrenostjo toplo zahvalujemo — krepko, jedrnato, kakor je on

sam — za njegovo veliko delo. Ob zaključku njegovih 60 let mu iz vsega srca želimo, da bi ostal še dolgo tako mladosten, veder, prizadeven in delaven v dobro našega lovstva in kinologije. Dragi Ljuban, še mnogo let prožen lovski korak in dober pogled!

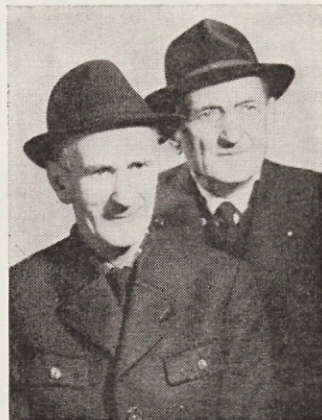
Lovski in kinološki tovariši

Iz LD IG pri Ljubljani

Jože Škraba, soustanovitelj in več let član upravnega ter predsednik nadzornega odbora LD, odlikovanec z znakom za lovske zasluge, strelec na umetne golobe itd., je 20. 11. 1972 praznoval svojo 70-letnico. Veliko je pripomogel l. 1952—53 pri gradnji lovske koče na Krimu. Dolgo se je zavzemal za temeljito zaščito jerebic, zajcev in divjih rac. Z zadoščenjem se radujemo z njim, saj se mu je z zaščito te divjadi izpolnila njegova velika želja. Še posebno pozornost pa smo posvetili mlakarici. Ob Jožetovem življenjskem jubileju smo opuščene ribnike v Dragi pri Lgu usposobili za gojitev mlakarici.

Janez Hudeček, 22 let član lovske družine in 19 let član njenega uprav. odbora, nosilec znaka za lovske zasluge, je 18. 12. 1972 praznoval svojo 60-letnico. Kot gospodar LD je dosegel zlasti velike uspehe pri gojitvi pernate divjadi, ogromen je tudi njegov prispevek pri prevozu gradiva za lov-

Janez Hudeček,
Jože Škraba

sko koč na Krimu. Posebno veselje pa mu pomeni lov na gamse. Ko jih je minulo jesen opazoval v prepadnih stenah lškega Vintgarja, se mu je morda utrnila misel, da tudi zanj prihaja čas, ko mu telesne moči kmalu ne bodo več dovoljevale naporne poti med te čudovite živali.

Jože Podržaj je decembra 1972 praznoval svoj 60-letni življenjski jubilej. V naši LD se udeležuje prek 10 let. Velik je njegov prispevek v borbi za obstoj malega slovenskega naroda v času NOB, od leta 1941 do 1945. Je skromen, discipliniran in delaven lovski tovariš, vzor v lovski etiki in morali.

Vsem trem jubilarantom iskreno čestitamo in želimo še mnogo let trdnega zdravja ter lovski — dober pogled!

Lovska družina Ig — J. J.

Vlado Bartolič je januarja letos dopolnil 60 let. Za njegov jubilej mu iskreno čestitamo in želimo še mnogo let krepko zdravje ter mnogo lovskega užitka.

Lovci LD Videm ob Savi

V spomin

Viktorja Lebana, našega draga lovskega tovariša, smo konec novembra 1972 spremili do njegovega preranega groba. Za vedno se jo poslovil od planotskih gozdov, star šele 48 let. Pokojnik je bil vsestransko poživovalen član naše LD, zato nas je njegova smrt težko prizadela.

Dragi Viktor, bodi ti lahka slovenska zemlja, ohranili te bomo v trajnem spominu!

Člani LD Planota,
Slap ob Idriji

Polde Stariha, kmet iz Črnomlja, nas je komaj 56 let star 6. 8. 1972 za vedno zapustil. V NOV je bil od 28. 5. 1942 do konca vojne in bil osebni šofer Borisa Kidriča in Ivana Mačka-Matič. Član LD Črnomelj je bil od njenega začetka. Kako priljubljen je bil posebno med lovci, je pričal njegov veličastni pogreb. Na zadnji poti smo ga pospremili vsi lovci. Strelji iz lovske puške ob njegovem grobu so označili, da se poslavljamo od dobrega tovariša, ki je bil tudi znan humorist in odlični pevec. Mnogo prezgodaj je umrl, v naših srcih pa bo ostal nanj za vedno časten spomin.

Naj mu bo lahka domača zemlja, saj je tudi v NOB dokazal, kako zelo jo je ljubil.

LD Črnomelj — V. K.

Lado Kovač, član uprav. odbora in kinolog naše LD, nas je 5. 10. 1972 po dolgi zavrtni bolezni v 48. letu starosti mnogo prezgodaj zapustil. Bil je vesten lovec in velik ljubitelj narave. Na poslednji poti so ga spremili tudi tovariši iz več sosednjih LD. Ohranimo ga v lepem spominu!

LD Senožeti pri Zagorju
ob Savi

Franc Purkat, s partizanskim imenom Čop, spomeničar in večkratni odlikovanec, član LD Turjak od l. 1949 in zadnja leta tudi njen starešina, nas je zapustil 25. 10. 1972, star 48 let. Od nas je odšel v času, ko je odmeval lovski rog in se razlegalo zvonjenje goničev. Nič več se ne bomo srečevali po tihih gozdnih poteh, ki si po njih hodil kot gozdar in lovec, v hudih dneh naše zgodovine pa kot borec za našo svobodo. Spodbujal si nas, dragi Čop, zato obljublamo: znanjem si bomo prizadevali ohraniti vso lepoto in bogastvo tega čudovitega koščka slovenske zemlje, kjer spiš nevzdrani sen. Naj ti gre naša zahvala in vdan pozdrav!

F. K.

Karel Hočvar-Drago, član LD Vodice, je omahnil v večna lovišča pozno lansko jesen, star 70 let. S seboj je odnesel zvrhano mero pristne ribniške šegavosti, s katero nas je tolikokrat razveselil skupaj s Francetom Nosanom, svojim tudi že pokojnim sorojakom. V LD je bil večkrat član disciplinskega razsodišča, a kot tak, v naše veselje, le zelo redko zaposlen. Dragota zelo pogrešamo in se ga spominjamo.

LD Vodice

Alojz Bajda, upokojenec in član naše LD od njene ustanovitve, je umrl 19. 12. 1972 v 64. letu starosti. Bil je dober in zvest lovski tovariš ter ljubitelj divjadi. Ohranili ga bomo v lepem, trajnem spominu.

Lovci LD Podkum

Iz LD Trnovo

Antona Škrlja, lovca in gozdarja, smo pospremili na pokopališče v Knežaku julija 1971, starega komaj 61 let. Med vojno se je aktivno vključil v NOB in bil topničar l. artilerijske brigade. Vedno nam bo ostalo v spominu njegovo pripovedovanje, kako so merili kar skozi cev, ker na topu ni bilo merilnih naprav, in razrušili štamptov most. V lovske vrste je stopil takoj po vojni. Ostal je do konca ljubitelj divjadi in psov, težko pa se je odločil za strel.

Viktor Gašperšič, skromen in dober lovski tovariš, nas je zapustil sredi jesenskega lova v 76. letu starosti. Njegova lovska pot je bila dolga in pestra. Pred vojno je bil lovski čuvaj, po vojni pa je s svojimi bogatimi izkušnjami pomagal organizirati lovstvo na našem področju. Pospremili smo ga na pokopališče na Premu.

Franc Vrh, doma iz Podtabora, nas je zapustil 70 let star na lovu v našem lovišču, 16. 12. 1972. Med lovom ga je sin našel mrtvega. Morda se mu je tako izpolnila poslednja želja, da je ostal večno na lovu... Bil je skro-

Viktor Gašperšič

Franc Vrh

men in mnogo je prispeval pri gradnji lovske koč. Poslednjič smo se poslovili od njega na pokopališču v Trnovem pri Ilirski Bistrici.

Ohranimo naše tovariše v trajnem in lepem spominu!

Lovci LD Trnovo

Ferda Cesarja, člana LD Slovenj Gradec, dolgoletnega gospodarja, odlikovanega z znakom za lovske zasluge, smo njegovi lovski tovariši v velikem številu 8. 12. 1972 spremili k zadnjemu počitku. Komaj 43 let star si zapustil svojo družino, nas lovske tovariše in Tebi tako priljubljen revir Sele. Lovci smo Ti hvaležni za Tvoje zgledno delo in Te bomo ohranili v trajnem spominu.

LD Slovenj Gradec

Jože Novak

Jože Novak-Mihael je bil kmečki sin iz Korina pri Krki, kasneje delavec v Kočevju, od leta 1942 pa partizan. Povzpel se je do komandanta bataljona I. proletarske udarne brigade »Toneta Tomšiča« in se udeležil tudi pohoda XIV. divizije na Štajersko. Leta 1956 je bil invalidsko upokojen kot major JLA. Med vojno in po vojni je bil večkrat odlikovan. Lovec je postal leta 1946 v gardski enoti v Beogradu. Po preselitvi v Kočevje se je takoj vključil v LD Mala gora in bil tudi dolgoletni član upravnega in nadzornega odbora LZ Kočevje ter njen praporščak. V LD je bil večkrat izvoljen za starešino in bil za prizadevnost in delo na lovskega polju tudi odlikovan z znakom za lovske zasluge. Tudi kot predsednik Strelske družine Rudnik – Šalka vas je bil zaslužen. V velikem številu smo ga 3. 11. 1972, v njegovem 60. letu starosti, pospremili k zadnjemu počitku v Kočevju številni lovci, člani ZB NOV in drugih družbeno-političnih organizacij. Z Novakom smo izgubili dobrega, aktivnega in poštenega lovca, ljubitelja narave in gojitelja divjadi. Štirje govorniki so se mu skušali oddolžiti za njegovo nesebično delo, zadonel je lovski rog, vojaška in lovska salva pa sta mu jeknili v zadnji pozdrav. Pokojnikov svetli lik bo ostal vedno med nami.

LD Mala gora — B. J.

Karel Merhar

Ivan Zlatoper

Ivan Zlatoper iz Grčaric, član naše LD, je 13. 10. 1972 končal svojo življenjsko pot, star 73 let. Skrbnega varuha naše divjadi in dobrega tovariša bomo ohranili v najlepšem spominu. Naj mu bo lahka domača zemlja!

LD Dolenja vas

Slavko Kosec je star komaj 36 let zapustil naše vrste. Pokopali smo ga v Preski 8. oktobra 1972, v času najlepših lovov. Vzornega in priljubljenega tovariša bomo ohranili v trajnem spominu.

LD Medvode

Franca Lenčka smo lani v oktobru spremili na poslednji poti. Doživel je 81 let, čeprav je njega in vso družino sovražna okupacija hudo prizadela. Družino je nemški okupator pregnal v Srbijo, ker mu je bil sam v partizanih nedosegljiv. Kot navdušen lovec je bil že spčetka član lovske organizacije, nazadnje mnogo let LD Laze, kjer se je požrtvovalno udeleževal lovskega dela, tako pri organizaciji kakor v lovišču, navzlic visoki starosti. Hvaležni smo mu za njegovo neumorno prizadevnost in ga bomo ohranili v trajnem spominu. Naj Ti bo, dragi Franc, lahka domača zemlja, za katero si toliko žrtvoval!

Člani LD Laze

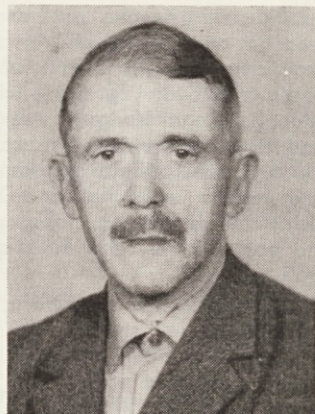
Janeza Fabjana – Vampkovega ata, dragega druga, je otožen, sonoren glas lovskega roga septembra 1972 pospremil v večna lovišča. Po dolgem življenju in dolgem trpljenju, v 73. letu starosti... Vzgojil je kar štiri sinove v ljubezni do lova; tako jih je petero iz ene hiše prihajalo na naše skupne love, na prostovoljno delo, skrbelo za krmišča in solnice. Bil pa je oče Fabjan še posebno vnet jerebar. Fabjanov dom – znana bitenjska gostilna pri Vampku – je bil hkrati tudi gostoljuben dom vseh naših članov-lovcev. Pogrešamo prijaznega moža in toplino njegove šegave zgovornosti.

LD Jošt

Ivana Medveda, dolgoletnega člana in soustanovitelja naše LD, nam je v 72. letu starosti 11. 9. 1972 iztrgala zahrbtna bolezen. Več let je bil gospodar in starešina naše LD, lovec pa nad 50 let. Ohranili ga bomo v lepem spominu.

LD Senožeti pri Zagorju ob Savi

Alojz Jekoš, naš dolgoletni član, je 15. 7. 1972 tragično preminil, star 62 let. Internacija v Dachau mu je izpodkopala zdravje, a se je kljub

Franc Lenček

Janez Fabjan

Ivan Medved

temu aktivno udeleževal kot lovec-gojitelj. Boštanski lovci bomo družabnega in požrtvovalnega lovskega tovariša vedno pogrešali na jesenskih brakadah in pri gojitvenih delih.

LD Boštanj

Iz LD Mala gora

Karel Merhar, naš častni član, nas je v 72. letu starosti 11. 9. 1972 po težki bolezni za vedno zapustil. Bil je dober in pravičen lovec.

Lovska kinologija

Preizkušnje goničev in brak-jazbečarjev na območju LZ Celje

V gričevnatih in hribskih loviščih LZ Celje je mnogim lovcem odličen pomočnik gonič ali brak-jazbečar. LZ skrbi za redne preizkušnje, tako da je možno izbirati za zrejo res samo najboljše pse in psice.

V lovskem letu 1972/73 so bile preizkušnje v Škalah pri Velenju, Rog. Slatini in Šmarju pri Jelšah. Vsa lovišča so imela dober stalež zajcev, kar je danes že redkost.

Na vse tri preizkušnje se je prijavilo 44 vodnikov z 19 brak-jazbečarji, 13 kratkodlakimi istrijanci, 8 posavci in 4 balkanci. Pozitivno je bilo ocenjenih 24 psov: 11 brak-jazbečarjev, 9 kdl. istrijancev, 3 posavski goniči in 1 balkanec.

Brez ocene je ostalo 8 brak-jazbečarjev, 4 kdl. istrijanci, 5 posavskih goničev in 3 balkanci.

Precej velik odstotek negativno ocenjenih psov gre sigurno in pretežno na rovaš neprizadevnih vodnikov, kajti brez truda ni uspeha. Dvomim, da bi toliko goničev imelo slab nos, tako da gonijo le nekaj metrov ali pa včasih še to ne. Neuspehu teh psov botruje v glavnem neizkušenost in pomanjkljivo vodenje v lovišču ali pa dejstvo, da skušajo lovci pse izšolati na brakadah, kjer z njimi brakirajo in jim streljajo zajce pred nosom. Pri tem jih seveda ne nauče ničesar, le pokvarijo jih dokončno.

Med uspešnimi psi je bilo nekaj prvovrstnih in je predvsem pohvaliti brak-jazbečarja Žara Vitanjskega z vodnikom Francem Petacci in Tiča Vojniškega z vodnikom Stanetom Kokaljem.

Med goniči so prvačili in nudili lep užitek pri gonji zajca Dar Strminski, vodnik Stanko Stupica; Ari, vodnik Anton Gajšek; Aco, vodnik Franc Dvorjank in Hitra Negojniška, vodnik Franc Šimenc.

Ko so ti goniči vriskali za zajcem, si se spomnil nasveta starih lovcev, vodnikov goničev, da je treba pri lovu z goniči predvsem sedeti in poslušati, potem je užitek popoln. Kaže pa, da je današnji čas in večina lovcev nenaklonjena takšnemu lovu in s tem prikrajšana za lep kos lovske romantike.

Ker je LZ Celje vsem uspešnim vodnikom namenila lepe nagrade, so sodniki prikazane lovske sposobnosti psov točkovali in tako dobili vrstni red tekmujočih. Pozitivne ocene so prejeli naslednji psi in psice, ki se tudi lahko uporabljajo za pleme:

Brak-jazbečarji:

105 točk, Žar Vitanjski, JRBj 3250, lastnik (l.) in vodnik (v.) Franc Petacci, Vitanje;
103 točke, Tič Vojniški, JRBj 3297 l. in v. Stane Kokalj, Celje;
102 točki, Žar, RMBj 4078, l. in v. Vlado Jevšenak, Oplotnica;
99 točk, Trik Vojniški, JRBj 3298, l. in v. Rafko Bornšek, Celje;
97 točk, Žika Vitanjska, JRBj 4222, l. in v. Edi Petelinšek, Vitanje;
98 točk, Tambor, JRBj 3249, l. in v. Bernard Krajnc, Planina pri S.;
95 točk, Bor Terski, JRBj 3244, l. in v. Jože Koželj, Šoštanj;
93 točk, Vesna, JRBj 4227, l. in v. Ciril Potočnik, Nova Štifta;
92 točk, Alka, JRBj 2194, l. in v. Tone Udovč, Celje;
90 točk, Besa, JRBj 3255, l. in v. Ferdo Martinčič, Radeče;
69 točk, Alf, RMBj 4334, l. in v. Mirko Krivec, Pristava.

Goniči:

102 točki, Dar Strminski, JRGki 7315, v. Stanko Stupica, Šmarje p. J.;
100 točk, Ari, JRGki 7403, l. in v. Anton Gajšek, Grobelce, Slivnica;
98 točk, Aco, JRGki 7386, l. in v. Franc Dvorjak, Mislinja;
98 točk, Hitra Negojniška, JRGp 10085, l. Franc Šimenc, Rečica o. S.;
96 točk, Eka Laška, JRGp 10303, l. Franc Horjak, Laško;
86 točk, Hari Rakovski, JRGki 7312, l. Martin Čretnik, Grobelno;

79 točk, Hera Meninska, JRGb 10006, l. Franc Petek, Griže;

75 točk, Bara, RMGp 1141, l. in v. Janez Mavrin, Šmarje p. J.;

71 točk, Heko Reseniški, JRGki 7401, l. Alojz Šimenc, Rečica o. S.;

69 točk, Jasna, JRGki 7306, l. Franc Bezenšek, Sl. Konjice;

66 točk, Igor Negojniški, JRGki 7399, l. Jože Stampfl, Rečica o. S.;

65 točk, Drina Ojstriška, JRGki 7404, l. Ivan Korun, Tabor;

61 točk, Hera Reseniška, JRGki 7406, l. Matija Vrečko, Loka p. Ž.

Slavko Kovač,
kinol. sodnik

Preizkušnja zasnove ptičarjev LZ Maribor, 22. 10. 1972 v lovišču LD Starše in 18. 11. 1972 v lovišču LD Rače

Prijavljenih je bilo 5 psov, privedenih pa 11, 6 torej brez predhodne prijave. Zato se je preizkušnja zavlekla in nepopolno končala. Vreme je bilo ustrezno, jutranja megla je ovlažila tla, le v opoldanskem času je pihal premočan veter.

Divjadi je bilo dovolj in je vsak pes prišel večkrat nanjo. Vodniki in mnogoštevilni opazovalci so bili disciplinirani in so pazljivo spremljali preizkušnjo. Čeprav je po pravilniku dolo-

čeno, da mora vsak vodnik imeti s seboj puško in municijo, jih je bilo nekaj brez te potrebne lovske opreme. Tudi pri streljanju so bili spodrsrljaji, zaradi česar se je preizkušnja zavlekla. Preizkušnjo je vodil član LD Starše Ivan Klasinc, ki je bil hkrati tudi vodnik. Zaradi pomanjkanja roparic je preizkušnja v tem predmetu odpadla in se je nadaljevala 18. XI. v lovišču LD Rače.

Od vseh 11 ptičarjev je bilo 8 poleženih v letu 1971, torej so bili zreli za jesensko zrejo skupino, 3 pa so bili starejši, zato so tekmovali v poljski skupini.

A. Jesenska zrejna skupina:

Falk von Berghausen, JRPki 7304, lastnik LD Košaki, vodnik Ivan Klasinc, Zlatoličje. V vseh predmetih zasnove visoko pozitiven. Pokazal je izredno voljo do dela, povezava z vodnikom je bila v redu; 226 točk, l. ocena.

Ajka Skrlavska, JRPri 2762, lastnik in vodnik Mirko Lončarč, Trniče. Pred divjadjo je bila umirjena, z vodnikom je imela povezavo in izredno voljo do dela; 176 točk.

Dik Brezulska, JRPki 7307, lastnik in vodnik Ivan Erker, Spodnja Polskava. Pokazal je pozitivno zasnovo. Povezava z vodnikom pomanjkljiva, volja do dela dobra; 175 točk, ll. ocena.

Dika Dolička, JRPki 7270, lastnik Karel Klement, Dolič, vodnik Franc Vidovič, Miklavž. Skladno zgrajena psica je bila v predmetih za-

Vedno med najboljšimi krvosledci, hanoveranec Brin, vodnik in lastnik Alojz Mlakar, Šk. Loka Foto V. P.

sno ve pozitivna, poslušnost pomanjkljiva; 160 točk.

Brina, RMPki 3956, lastnik in vodnik Vlado Fliser, Gačnik. Spočetka se ni znašla, pozneje pa je pokazala divjad. Pri delu v vodi je odpovedala; 143 točk.

Bora, JRPki 7316, lastnik in vodnik Peter Stubičar, Maribor. Na terenu je bila zelo kratka in premalo ubogljiva. Tudi v poslušnosti je pomanjkljiva. Delo v vodi je opravila dobro; 149 točk.

Lord, JRPki 7313, lastnik in vodnik Julij Lončarič, Pečke. V tujem lovišču se ni dobro znašel, pri prinašanju je odpovedal; 113 točk.

Dingo Dolički, JRPki 7263, lastnik Rudi Zelko, Gor. Slaveči, Kuzma, vodnik Franc Vidovič, Miklavž. Dingo ni pokazal zaželenosti delavolnosti. Pri delu v vodi je odpovedal; 107 točk.

B. Poljska skupina

Ari Dravskodvorski JRPki 7205, lastnik Dinko Perič, Maribor, vodnik Ivan Klasinc, Zlatoljčje. Pokazal je zrelo znanje v vseh predmetih, posebej je treba naglasiti njegovo povezavo z vodnikom in umirjenost pred divjadjo; 190 točk, I. ocena.

Lak, JRPki 7318, lastnik in vodnik Sebastian Bauman, Dobrenje. Pokazal je vztrajno voljo do dela in bil je v predmetih zasnove pozitiven. Povezava z vodnikom šibka; 153 točk, II. ocena.

Dik, JRPki 7146, lastnik Viktor Miklavčič Maribor, vodnik Franc Vidovič, Miklavž. Dik je bil najstarejši pes v skupini, sicer poprečen v zasnovah, ubogljivost pomanjkljiva; 137 točk.

Vsem lastnikom in vodnikom te preizkušnje in ostalim sodelavcem – prisrčna lovska hvala, prav tako LD Starše in LD Rače za uporabo lovišča!

Ivan Caf,
kinol. sodnik

Pregled in preizkušnja naravnih zasnov goničev na Koprskem, 6. 10. in 2. 11. 1972

Obakrat sem ocenjeval podpisani, pomagal mi je sod. pripravnik Alfred Tavčar iz Kopra, ki je tudi vestno in

požrtvovalno vodil vse priprave, da je bila udeležba tako mnogoštevilna. Na prvo prireditev so privedli 17 goničev; žal je bilo telesno ocenjenih samo 5 psov, drugi so bili premradi, ali niso imeli rodovnikov, ali so bili kakšni drugi zadržki. Z obljubo »pa drugo leto« so bili vodniki zadovoljni.

Vreme za preizkušnjo je bilo ugodno, zajcev pa več kot dovolj. Še prej kot v pol ure je vsak gonič spodil svojega zajca, ki ga je potem lepo in glasno gonil od 15 do 20 minut. To je bil lep uspeh, saj so bili psi še razmeroma mladi, stari po tri leta. Vsi so priporočljivi za pleme.

Preizkušnjo so uspešno opravili:

Timo Blegoški, JRGki 7151, pol. (poležan) 12. 4. 1969, t. o. (telesna ocena) prav dobro, lastnik Franc Severin, Dol 3 – Črni kal.

Bora, JRGki 7384, pol. 17. 5. 1969, t. o. dobro, lastnik Rihard Viler, Koštabona 34.

Bori, JRGki 6580, pol. 10. avgusta 1969, t. o. dobro, last. Karlo Glavina, Koštabona 22. Vagon, JRGki 7373, pol. 23. 7. 1969, t. o. dobro, lastnik Julijan Krmac, Centur 3, Marežige.

Lida, JRGki 5720, pol. 29. 5. 1967, t. o. prav dobro, last. Oresto Bordon, Bonini 1.

Druga prireditev, skoraj mesec dni kasneje, je bila v lovišču LD Slov. Gračišče, ki leži precej daleč od Kopra proti istrski strani. Kljub izredno slabemu vremenu – pihal je močan jugo z neprestanim rosenjem – se je zbralo na zbornem mestu čez deset vodnikov s svojimi istrijanci, ki pa žal niso zaslužili tega imena. Skoraj noben pes ni imel potrdila o vpisu v RM ali rodovnika. Ti goniči so bili kupljeni večinoma v okolici Buzeta in skoraj nobeden ni ustrezal standardu. Imeli so rožnat pigment (smrček, veznice okrog oči), blede ali pretemne barvne odznake, srpasto nazaj zavite repe in bili so slabe konstitucije. Imeli so najbrž tudi nepopolno zobovje, saj sta tista dva, ki sem ju pregledal, dobila zrejo prepoved zaradi nepopolnega zobovja. Čudim se, da je sedaj v domovini

kratkodlakih istrijancev (Buzet, Pazin) tako slaba kvaliteta psov, ko je včasih Istra slovela po svojih lepih »kolombinih« – kratkodlakih istrijancih. Najbrž je tudi tam, kakor drugod, kar je bilo lepega in dobrega, šlo za lire... Lastniki teh psov pa so mi obljubili, da bodo kupili mladiče v notranjosti Slovenije in tako v prihodnje lovili samo z rodovniškimi psi.

Telesno sta bila ocenjena dva in oba dobila zrejo prepoved zaradi pomanjklivega zobovja.

Ko je nekoliko prenehalo deževati, so trije goniči, ki so prišli pozneje, opravili preizkušnjo in to na zelo težkem svetu. Na obeh straneh precej strmo gričevje, poraščeno z brinjem, nizkimi hrasti in borovci, po sredi pa ozka dolina z bornimi njivicami in vinogradi. Psi, vajeni tega terena, so vseeno znali poiskati dolgo uhca.

Preizkušnjo so uspešno opravili:

Biba (Lila), JRGki 7385, pol. 18. 8. 1971, t. o. prav dobro, lastnik Ivan Gregorič, Mo-vraž 13, Slov. Gračišče.

Bajka, JRGki 6974, pol. 22. 12. 1967, t. o. prav dobro, lastnik Ivan Gregorič, Mo-vraž 13.

Daro, JRGki 6973, pol. 18. 8. 1966, t. o. dobro, last. Albin Maršič, Sočerga 3.

Pohvaliti moram disciplinirane lastnike psov, ki so kljub tako slabemu vremenu prišli prav vsi na zborni mesto, ki je bilo kar na prostem na križišču ceste.

Kinološka komisija LZ Koper se zelo trudi, da bi se stanje lovskih pasem psov izboljšalo, tako po zunanosti kot po delu, saj je bilo v letu 1972 kar pet kinoloških prireditev.

Jože Kristen,
kinol. sodnik

Zrejna preizkušnja psov jamarjev v Novi Gorici, 4. 11. 1972

Ob izredno lepem vremenu so se zbrali pred gostiščem na Kekcu vodniki jamarjev k preizkušnji naravnih zasnov, ki jo je organizirala ZLD Nova Gorica pod vod-

stom neumornega in vestnega Edvarda Reharja.

Ocenjeval sem podpisani, ob podpori marljivih sodniških pripravnikov Jožeta Oblaka iz Cerknega in Lea Fabianijsa iz Komna.

Na ocenitev zunanosti je bilo privedenih 13 lovskih terierjev (8 psov, 5 psic), ki so bili ocenjeni:

Perun Vojskarski, RMLT 3506, lastnik (I.) Milan Bandelj, Ajdovščina, dobro / dlaka dobro;

Din, RMLT 3661, I. Miro Plahuta, Tabor, Dornberk, prav dobro / dlaka odlično;

Omi (Don), RMLT 2740, I. Alojz Vodopivec, Potok, Dornberk, dobro / dlaka dobro;

Dik, RMLT 3660, I. Slavko Pirjevec, Selo, Črniče, dobro / dlaka prav dobro;

Carič, RMLT 3430, I. Slavko Vodopivec, Dornberk, prav dobro / dlaka odlično;

Bambi, RMLT 3290, I. Pavel Pavlin, Ravne, Grgar, prav dobro / dlaka odlično;

Cigo, RMLT 3015, I. Leo Fabiani, Komen, nezadostno; Atoš, RMLT 2783, I. Milan Bremec, Lokovec – Čepovan, nezadostno.

Tačka Vojskarska, RMLT 5745, I. Pavel Boltar, Deskle – Anhovo, prav dobro / dlaka prav dobro;

Rena, RMLT 3502, I. Oskar Špacapan, Šmihel, Šempas, dobro / dlaka prav dobro;

Rona, RMLT 2850, I. Volf Franko, Podbrdo, dobro / dlaka dobro;

Rena, RMLT 2849, I. Vinko Bizjak, Stražišče, Grahovo, dobro / dlaka prav dobro;

Ajša, RMLT 3667, I. Jože Jurca, Komen, nezadostno.

Psov s pomanjkljivim zobovjem ni bilo, kar je pripisati strogemu izvajanju sklepa, da pse s pomanjkljivim zobovjem izločamo iz zreje.

Vodniki so pse privedli čiste, negovane, kar moramo posebej pohvaliti.

Izkoriščam to priložnost, da vodnike opozorim na škodljiv vpliv čistilnih praškov na dlako. Raznih šamponov ne uporabljajte za pranje psov, ker dlako mehčajo. Psa operite z antiseptičnim milom in ga dobro prečesajte ter izščetkajte odvečno dlako.

Preizkušnjo naravnih zasnov v rovu smo nato izvedli tik pred gostiščem na Kekcu v dobro pripravljenem umet-

nem rovu, s starim jazbecem v njem, medtem ko preizkušnjo na planem ob vznožju Kekca.

Posamezne ocene preizkušnje naravnih zasnov:

Perun Vojskanski, A (v rovu) 62 točk, B (na planem) 49 točk, II. ocena, Din, A 40 točk, B 45 točk, III., Omi, A 45 točk, B 0 točk, ni opravil,

Dik, A 40 točk, B 61 točk, III., Carič, A 76 točk, B 43 točk, I.,

Bambi, A 62 točk, B 0 točk, ni opravil.

Tačka Vojskarska, A 68 točk, B 74 točk, I. ocena, Rena, RMLT 3502, A 0 točk, B 0 točk, ni opravila, Rona, A 68 točk, B 67 točk, I. ocena,

Rena, RMLT 2849, A 68 točk, B 45 točk, I. ocena.

En pes in ena psica z nezadostno telesno oceno nista bila preizkušena.

Vsi vodniki so bili zelo disciplinirani in k ocenam ni bilo nobenih pripomb.

Po preizkušnji sem vodnikom dal nekaj napotkov za bodoče delo.

Želel bi, da bi glede na organizacijo preizkušnje, ki je bila odlična, vse lovske zveze posnemale ZLD Gorica. Tovarišu Reharju pa še posebej hvala za vso pozornost in pomoč!

Jurij Verovšek,
kinol. sodnik

Telesna ocenitev in preizkušanje naravnih zasnov, 11. in 12. 11. 1972 v Prevaljah na Koroškem

Prvi dan so bili privedeni na preizkušnjo 2 kratkodlaka istrs. goniča in 4 brak-jazbečarji; 1 brak-jazbečar ni bil telesno ocenjen in je dobil zrejno prepoved.

Preizkušnjo so uspešno opravili:

Astra, JRBj 3078, I. (lastnik) in v. (vodnik) Emil Grmadnik, Črna 97;

Aga, JRBj 3315, I. in v. Alojz Gorenšek, Brdinje 47;

Argo, JRBj 3312, I. in v. Marjan Zdovc, Brdinje 33;

Cveta, JRGki 7166, I. in v. Jež Kristelj, Čečevje;

Ara Ribniška, JRGki 7439, I. in v. Oto Pavel, Libeliče 12. Vsi navedeni psi se lahko uporabljajo za pleme.

Preizkušnja je bila v popoldanskih urah, vreme ni bilo posebno ugodno, ker je v dopoldanskih urah deževalo.

V predelu lovišča, kjer je bila preizkušnja, je bilo še kar dovolj zajcev.

Posebna zahvala za uspešen potek preizkušnje gre Ivanu Kogelniku, LD Prežihovo.

Ocenjevanje zunanosti in preizkušnja sta se naslednji dan nadaljevali. Pred gostilno Brančurnik se je zbralo 5 vodnikov s psi, od katerih 2 brak-jazbečarja nista bila telesno ocenjena.

Preizkušnjo so uspešno opravili:

Aga Nazarska, JRBj 3168, I. in v. Karel Aberšek, Prevalje;

Ara, JRGp 10082, I. in v. Andrej Tominc, Dolga brda, Prevalje;

Caga, JRGki 7440, I. in v. Franc Pavše, Kot — Prevalje;

Ego Belovodski, RMGki 3055, I. in v. Alojz Pavše, Prevalje. Preizkušnja je sprva potekala v revirju lovišča Log, ob strugi Meže. Za vodjo preizkušnje je bil določen Leo Juh, ki iz neznanih razlogov tega dne preizkušnji ni prisostvoval.

Vreme tudi ta dan ni bilo ugodno; ker je ponoči močno snežilo, je bila izsleditev zajca precej otežkočena.

Zaradi slabih vremenskih razmer in redkosti zajcev smo zamenjali teren. Pri tem je en vodnik odstopil.

Na drugem terenu, tj. Brinjeva gora, so se pokazali pozitivni uspehi, čeprav sicer prestavljanje s terena na drug teren slabo vpliva na vodnike in pse. Psi so zelo dobri, kar se je izkazalo pri tako slabih vremenskih razmerah.

Sicer se pa v tem koroškem predelu močno pozna praznina, ki je nastala po smrti priznanega kinologa in sodnika Hartlja. Vzgojil je nekaj dobrih kinologov, ki naj prenašajo njegove izkušnje na mlajši rod.

Lojze Brvar,
kinol. sodnik

Albin Korošec, lani umrli kinološki sodnik pri dresuri

Prijavljene paritve

Vsi navedeni psi plemenjaki in plemenjakine so uspešno opravili preizkušnjo.

Balkanski goniči:

Hiti Meninski, JRGb 10004 — Cera, JRGb 10012, leglo 27. 4., Alojz Ravnikar, Mandelčeva 8, 64000 Kranj.

Posavski goniči:

Eko Negojniški, JRGp 10020 — Zlata Golavška, JRGp 10023, leglo 28. 3., Stanko Žagar, 63302 Griže 22.

Kdl. istrski goniči:

Bil, JRGki 7205 — Aza, JRGki 7077, leglo 15. 4., Marjan Jakopič, Avče 40, Kanal. Heri Javorniški, JRGki 7202 — Elka, JRGki 7456, leglo 17. 4., Alojz Boškin, Sr. Konomlja 8, Sp. Idrija.

Edo Velenjski, JRGki 5754 — Jasna, JRGki 7306, leglo 20. 4., Franc Bezenšek, Sp. Preloge 31, Slovenske Konjice.

Živko, JRGki 4815 — Bara, JRGki 7243, leglo 22. 3., Alojz Lenarčič, Ponikve 25, Dobropolje.

Dali, JRGki 7042 — Lava, JRGki 6903, leglo 15. 3., Jožef Tomažič, Snežatno 18, Kojsko.

Bor, JRGki 7474 — Bajka, JRGki 7270, leglo 10. 4., Ciril Kranjc, Dol. Vrhpolje 14, Šentjernej.

Edi, JRGki 7436 — Bela, JRGki 7434, leglo 27. 3., Silva Bratož, Orehovica 3, Podnanos.

Brak-jazbečarji:

As, JRBj 3136 — Aga, JRBj 3291, leglo 24. 4., Mirko Fras, Zbilje 9, Medvode.

Zar Vitanjski, JRBj 3250 — Dijana, JRBj 3047, leglo 21. 4., Bruno Germič, Kolodvorska 29/a, Ruše.

Bani, JRBj 3282 — Bistra, JRBj 3119, leglo 2. 4., Ivan Vučajnik, Bučerca 25, Krško. Runo Reseniški, JRBj 2183 — Ciba Šmartinska, JRBj 1608,

leglo 14. 3., Franc Gorjup, Heroja Vasje št. 4, Moravče.

Lovski terierji:

Jazon Travnogorski, JRLT 2548 — Nada Travnogorska, JRLT 5640, leglo 29. 4., LD Sodražica, 61317 Sodražica.

Don Pobreški, JRLT 3544 — Bara, JRLT 5614, leglo 9. 4., Anton Cesar, Kajuhova 7, Slovenj Gradec.

Don Pobreški, JRLT 3544 — Dida, JRLT 5646, leglo 8. 4., Janez Kovačič, Kmetijska 3b, Maribor.

Alko Dobrenjski, JRLT 5602 — Pupa Vaudnova, JRLT 5584, leglo 17. 2., Marhold Alojz, Jedlovnik, Zg. Kungota.

Reks Pobreški, JRLT 5725 — Besa, JRLT 2911, leglo 31. 3., Tone Peskar, Šišenska 127, Ljubljana.

Reks Pobreški, JRLT 5725 — Tara, JRLT 5788, leglo 4. 4., Marjan Brzek, Unec 19/a, Rakek.

Epagneul bretoni:

Ari delle Vallate, JRP EB 615 — Pika Vipavska, JRP EB, leglo 25. 4., Franc Košuta, Vitovlje 62, Šempas.

Ari delle Vallate, JRP EB 615 — Rama delle Vallate, JRP EB 561, leglo 25. 3., Dušan Marc, Dolenje 1, Ajdovščina.

Ben, JRP EB 555 — Bistra, JRP EB 613, leglo 19. 4., Slavko Podplatan, Hruševac, Šentjur pri Celju.

Bor, JRP EB 581 — Fraila od Tičanske, JRP EB 393, leglo 28. 3., Bruno Sluga, Tomažičeva 22, Izola.

Špringer španjeli:

Žigo, JRŠŠ 615 — Besa, JRŠŠ 642, leglo 14. 4., Franc Flere, Pusto polje, Šmartno ob Dreti.

Eko Škalski, JRŠŠ 166 — Ajda JRŠŠ 629, leglo 6. 4., Marjan Šebenik, Rožna dolina 112, Nova Gorica.

Nemški kdl. ptičariji:

Arno, JRPki 5233 — Biba Dokležovska, JRPki 4793, leglo 4. 4., Leopold Vindiš, Dokležovje 13, Beltinci.

Arno, JRPki 5233 — Ada Dragočovska, JRPki 4486, leglo 8. 4., Alojz Vidovič, Šentiljska 52, Maribor.

Rio, JRPki 5227 — Laza Borovjevska, JRPki 7022, leglo

6. 3., Maks Nemec, Šalinci 7, Križevci.

Dik, JRPki 4460 — Brina, JRPki 7231, leglo 6. 4., Ivan Debelak, Sp. Stari grad 33, Artiče.

Bil, JRPki 7004 — Bistra, JRPki 7256, leglo 17. 3., Franc Živer, Vitovlje 50, Šempas.

Ringo Borovski, JRPki 4775 — Rina, JRPki 6965, leglo 6. 4., Peter Krjukov, Grabe 36, Apače.

Boj Hrašenski, JRPki 7194 — Cita Vodranska, JRPki 6967, leglo 25. 3., Ivan Verdinek, Marjeta 94, Starše pri Mariboru.

Koker španjeli:

Eho, JRKŠ 636 — Čita, JRKŠ 1385, leglo 3. 4., Cvetko Doplihar, Adamičeva 1, Celje.

Alli (Aro), JRKŠ 1328 — Astra, JRKŠ 1387, leglo 14. 3., Ivan Štritof, Sp. Pohanca 1, Artiče.

Nemški prepeličariji:

Alon Poljčanski, JRPr 122 — Kyro v. Höllntal, JRPr 146, leglo 3. 4., Stanko Valand, Sp. Poljčane 77, Poljčane.

Resasti foksterierji:

Domherr v. d. Friedensan, JRJFod 655 — Fida Podhomska, JRJFod 701, leglo 20. 2., Tone Štajer, Goričane 13, Medvode.

Axel v. d. Schabellen, JRJFod 674 — Bela, JRJFod 1427, leglo 11. 3., Štefan Traven, Vodice 107, Vodice nad Ljubljano.

Resasti jazbečariji:

Ago, JRJri 1226 — Brina, JRJri 1252, leglo 2. 4., Franc Breznik, Usnjarska 6, Lenart v Slovenskih goricah.

Ago, JRJri 1226 — Resa Dravskodvorska, JRJri 1220, leglo 6. 4., Anton Peterka, Cesta v Rošpoh 55, Kamnica.

Bayer v. d. Wildenau, JRJri 1229 — Eda Janinska, JRJri 1211, leglo 20. 3., Ignac Rop, 62286 Podlehnik (40 a).

Kratkodlaki jazbečariji:

Riko, JRJki 1225 — Dora, JRJki 1234, leglo 23. 4., Rudi Mlinarič, Kvedrova 3, Sevnica.

Kinološka zveza Slovenije

Obvestilo

Izvršni odbor KZ Slovenije je na svoji seji 8. 2. 1973 sprejel sklep:

Za 3 do 6 mesecev zamujeno prijavo legla se zaračuna zamudna taksa 30 din na prijavljenega mladiča.

Po 6 mesečni zamudi prijavljeno leglo pa se ne sme vpisati v register mladih psov.

Kinološka zveza Slovenije

Šaljive

Nesporazum

Italijanskega turista je vodil na lov spremljevalec, ki ni znal italijansko.

Ko se je dvignil pred psom fazan, je spremljevalec hotel spodbuditi turista, naj hitro strelja, zato zavpije: »No, no, streljajte!«

Lovec, ki je že imel puško ob licu, jo odstavi.

»Zakaj pa niste streljali?« vpraša lovec Alfonz gosta v italijanščini, ko pride za njima.

»Pa saj ste slišali, da mi je spremljevalec rekel: no, no streljati!«

Pripomba: »No« je po naše »ne«.

A. M.

Slab dan

Zakaj je bil tisti dan za mnoge od preko šestdesetih lovcev na skupnem lovu prav slab, bo težko dognati.

Res, da sta jutranja megla in mraz slabila dobro počutje samevajočih na stojščih, vendar zelo verjetno to ni izbilo dna dobremu razpoloženju.

Lovina prvega triurnega pogona je bil en sam samcat zajec. Ko da je lovišče popolnoma prazno!

V drugem pogonu je bilo še slabše, saj so gonjači hodili

raje kar po poteh in po bližnjicah zaključili tolikani obetaven »veliki skupni lov«.

V brk zelo lepemu sončnemu popoldnevu je nastalo pri mnogih nerazpoloženje. Beseda je dala besedo in nekoliko upravičeno kritiko. V to besedičenje pa poseže lovec, ki ima skoraj vedno zadnjo besedo:

»No, kar prav! Lovišče bomo razdelili in ta sitne združili v eni polovici.«

Na to zelo samosvojo in zanimivo izjavo ter v epilog k vsemu je nekdo vprašljivo pripomnil:

»Ja, kam boš pa ti šel, saj te še ta sitni ne bodo marali!«

Urhov

Izgovor za strah

Po lovskem zboru gresta Peter in Pavel v isto smer na stojšče. Pot jima prečka velik medved. Peter dvigne puško, Pavel pa:

»Ne smeš streljati, odstrel medveda ni dovoljen in tudi na stojščih še nisva!«

»Ampak, hudiča, ali nisi videl zajca, ki je prehitel medveda!«

-Špula-

Kakšna je lisica?

»Lisica je tako zvita, da se je spremenila v mojega psa, ko sem jo ustrelil...«

-elf-

NATEČAJ za najboljše posnetke divjadi in drugih divjih živali v naravi

(črno-bele in barvne fotografije, diapozitivi)

Format fotografije: 13 × 18 cm

Format diapozitiva: Leica format ali 6 × 6 cm ali večji

A skupina

Posnetki pernate divjadi in drugih ptic (gozdni jereb, divji petelin, ruševac, kotorna, belka, divji golobi, ujede, ptice pevke).

1. nagrada: 1500 din
2. nagrada: 750 din
3. nagrada: 400 din

B skupina

Posnetki manjših sesalcev (lisica, jazbec, kuni, podlasici, dihur, vidra, pižmovka, divja mačka, polh, planinski in poljski zajec).

1. nagrada: 1000 din
2. nagrada: 500 din
3. nagrada: 250 din

C skupina

Posnetki velike dlakaste divjadi (od medveda do srnjadi).

1. nagrada: 500 din
2. nagrada: 250 din
3. nagrada: 100 din

Izredno uspele posnetke B in C skupine bo ocenjevalna žirija imela možnost nagraditi do višine nagrad A skupine.

Rok za dostavo posnetkov je do 1. marca 1974 na uredništvo revije LOVEC, Ljubljana, Župančičeva 9 – z oznako »Za natečaj«. Avtorji pa naj ne čakajo do navedenega datuma, temveč naj posnetke pošiljajo sproti.

Uredniški odbor si dovoljuje, da poslane slike lahko objavi v Lovcu še pred ocenitvijo. Objavljene slike bodo honorirane po splošnih merilih.

Vse posnetke bo ocenila posebna strokovna žirija Foto-kina kluba DIANA.

Natečaja se lahko udeležijo lovci in nelovci.

UREDNIŠKI ODBOR REVije
LOVEC

Ustanovili smo foto – kino klub

FOTO-KINO KLUB

DIANA

Večletna želja lovcev fotoamaterjev se je končno uresničila 9. februarja 1973 z ustanovnim zborom Foto-kino kluba DIANA. Inicijativo za ustanovitev je dala Lovska zveza Slovenije.

Na ustanovnem zboru so bila sprejeta pravila in statut kluba. Namen in program kluba:

1. popularizirati lov s fotoaparatom in kino kamero,
2. strokovno usposablјati člane in jim pomagati pri tehnični obdelavi slikovnega gradiva,
3. sodelovati pri prizadevanjih za ohranitev redkih vrst divjadi in pri varstvu človekovega okolja,
4. sodelovanje članov na foto razstavah,
5. s fotografijami in filmi seznanjati širšo javnost o naši divjadi in celotni dejavnosti lovske organizacije,
6. ustanavljati foto-kino sekcije pri področnih lovskih zvezah in družinah.

Člani kluba so lahko člani lovskih družin, včlanijo pa se lahko tudi nelovci.

Člani kluba imajo pravico:

1. sodelovati v klubu in se posluževati njegovih razpoložljivih sredstev,
2. biti informirani o klubski delavnosti in dajati predloge za delo kluba,
3. biti voljeni v organe kluba,
4. do brezplačnega strokovnega foto-kino izobraževanja,
5. udeleževati se foto razstav in podobnih prireditev,
6. posluževati se kluba za posredovanje pri prodaji svojih storitev,
7. do avtorske zaščite,
8. do ugodnosti, ki jih klub nudi pri nabavi foto in kino aparatov ter foto materiala,
9. do ugodnosti, ki jih klub nudi pri obdelavi slikovnega in filmskega gradiva,
10. do informacij o pogojih foto in kino snemanja.

Novo ustanovljeni Foto-kino klub DIANA je član Lovske zveze Slovenije in Foto-kino zveze Slovenije.

Na ustanovnem zboru je bil izvoljen upravni odbor Foto-kino kluba DIANA:

Ivan Mikec-Mitja, predsednik;
Rado Cenčič, tajnik;
Ing. Alojz Černe, blagajnik;
Ing. Janez Černač;
Ing. Oskar Dolenc.

Tovariši lovci in nelovci, ki se želijo včlaniti v klub, se prijavijo pismeno z naslednjimi podatki: priimek in ime; rojen (dan, mesec, leto); poklic; stanovanje (kraj, ulica, pošta s pošto številko); telefon doma in v službi; zaposlen pri; član katere LD in LZ.

Prijave je poslati na: Foto-kino klub DIANA, Župančičeva 9, 61000 Ljubljana. Letna članarina za člane lovskih družin je 20 din, za nečlane 50 din. Članarino je treba plačati ob dostavi pristopne prijave.

Vse ljubitelje lovske fotografije tudi obveščamo, da klub prireja prvo strokovno predavanje

»Začetni koraki v lovski fotografiji«

v petek, 13. aprila 1973, ob 17. uri v sejni sobi Lovske zveze Slovenije, Ljubljana, Župančičeva 9. – Vabljeni.

Ob tej priliki se udeleženci predavanja lahko tudi včlanijo v klub in poravnajo letno članarino.

Upravni odbor Foto-kino
kluba DIANA

Foto Mirko Kambič: Češnja v dolini odpira bele cvetove, divji petelin pa v gori pri petju svoj kljun...